

Neki dan mi neko pozvoni na vrata, kad sam otvorio, vidim muškarca i ženu. Muškarac mi se odmah predstavio kao Đuro, a žena kao Marija.

Nisam se ni snašao, kad Đuro odmah s vrata reče: "Zdravo. Došli smo po tebe da te povedemo da poljubiš Hrkluša u dupe."

Ja misleći da možda ne čuh dobro, rekoh: "Izvinjavam se nisam baš najbolje razumio? Kakav Hrkluš? O čemu pričate?"

Đuro će opet: "Došli smo po tebe da ideš i poljubiš Hrkluša u dupe, ako ga poljubiš dobit ćeš milion maraka, a ako ne – gadno ćeš proći. Biće ti - žžžk!"

Ja rekoh: "Šta je to, da se možda ovdje ne radi o nekoj ucjeni?"

Đuro odgovara: "Hrkluš je u stvari jedan milijarder filantrop. On je napravio ovaj grad. Ovo je njegov grad. On može raditi što hoće, on te voli i želi da ti da milion maraka, ali ne može dok ga ne poljubiš u dupe."

Ja mu kažem: "Pa to stvarno nema nikakvog smisla. Zašto ja, zašto meni...???"

Marija će onda: "A tko si to ti da dovodiš u pitanje Hrklušove darove, haa? Jel' ti to nećeš milion maraka?!? Oš' da kažeš da to nije vrijedno jednog malog poljupca u dupe?!?"

Ja: "Pa dobro, može biti, nije da ne može. A jel' to sve po propisu.....mislim....zakonito?"

Đuro: "Ma kako da nije, hajde odmah sa nama - da poljubiš Hrkluša u dupe."

Ja: "A jel vi to često ljubite njega u dupe?"

Marija: "Naravno, cijelo vrijeme."

Ja: "Pa jeste li dobili milion maraka?"

Đuro: "Ma nismo još, ali dobit ćemo. U stvari, ne možeš dobiti pare sve dok ne napustiš grad."

Ja: "Pa dobro, šta onda čekate, što sada ne napustite grad?"

Marija: "Ne možeš otići dok Hrkluš ne kaže, inače, nema love."

Ja: "Pa dobro, znate li vi ikoga ko je poljubio Hrkluša u dupe, napustio grad i dobio pare???"

Đuro: "Moja ga je majka ljubila godinama, napustila je grad, - i siguran sam da je dobila pare."

Ja: "Nije valjda da nisi od tada nikako pričao sa njom?!"

Đuro: "Pa naravno da nisam, Hrkluš ne dozvoljava."

Ja: "Pa dobro, kako onda znate da će vam vam on dati pare, kad još nikada niste vidjeli nekoga tko je dobio pare od njega?"

Marija: "Pa, on ti da nešto malo predujma, prije nego što napustiš grad. Možda dobiješ nešto na lotu, nađeš kakvu novčanicu na ulici ili dobiješ povišicu plaće."

Ja: "Pa kakve to ima veze sa Hrklušom?"

Đuro: "Hrkluš ima jake veze u ovom gradu."

Ja: "Ja se izvinjavam, ali meni sve ovo liči na najobičniju prevaru."

Đuro: "U pitanju je milion maraka, a ti nije valjda da nećeš nimalo da riskiraš?! I nemoj zaboraviti, gadno ćeš proći ako ga ne budeš ljubio u dupe. Može ti biti – žžk!"

Ja: "Pa kad bih mogao vidjeti tog Hrkluša i osobno porazgovarati sa njim, onda možda..."

Marija: "Niko ne vidi Hrkluša, niko ne razgovara s Hrklušom."

Ja: "Pa kako ga onda ljubite u dupe?"

Đuro: "Nekad mu samo otpuhneмо poljubac i pri tom pomislimo na njegovo dupe, a nekad poljubimo Ivana u dupe, pa mu on prosljedi poljubac."

Ja: "Ko je sad Ivan?"

Marija: "Naš poznanik. On nas je učio kako ljubiti Hrkluša u dupe."

Ja: "I vi ste njemu povjerovali kako postoji tamo neki Hrkliuš koji zahtjeva da ga se ljubi u dupe, i kako će vas on dobro nagraditi za to???"

Đuro: "Oh ne! Ivan ima PISMO u kome Hrkliuš objašnjava cijelu stvar. Evo, i mi imamo jednu kopiju, pogledaj sam, pa se uvjeri:"

PISMO

1) Poljubi Hrkliuša u dupe – i dobit ćeš milion maraka kad odeš iz grada. 2) Koristi alkohol umjereno. 3) Udri one koji ne misle kao ti. 4) Jedi pravilno. 5) Hrkliuš je sve ovo osobno diktirao. 6) Mjesec je napravljen od zelenog sira. 7) Sve što Hrkliuš kaže – istina je. 8) Operi ruke kad izađeš iz WC-a. 9) Ne koristi alkohol. 10) Jedi hrenovku u lepinji, bez ičega odozgo. 11) Ljubi Hrkliuša u dupe, inače ćeš gadno proći.

Ja: "Ovo mora da je Ivanov papir."

Marija: "Hrkliuš nije ni imao papira."

Ja: "Imam utisak da ako bi provjerili, ispostavilo bi se da je ovo i Ivanov rukopis."

Đuro: "Pa naravno, Hrkliuš je to, u stvari, diktirao."

Ja: "Učinilo mi se da ste malo prije rekli da niko ne može vidjeti Hrkliuša?"

Marija: "Ne sad, ali nekada davno on je imao običaj da ponekad razgovara sa ljudima."

Ja: "Čini mi se da ste rekli da je on filantrop. Kakav je to filantrop koji kažnjava ljude samo zato što su različiti?"

Marija: "Hrkliušove staze su nama nepoznate, ali on je uvijek u pravu."

Ja: "Otkuda vi to znate?"

Marija: "Pa vidi šta kaže pod točkom 7 – "Sve što Hrkliuš kaže – istina je". Zar ti ni to nije dovoljno"?!"

Ja: "Možda je vaš prijatelj Ivan sve to sam smislio."

Đuro: "Ni slučajno! Jer točka 5 kaže "Hrkliuš je sve ovo osobno diktirao". Osim toga pod točkom 2 kaže "koristi alkohol umjereno", a pod točkom 4 "jedi umjereno", a navod pod točkom 8 lijepo kaže "peri ruke kad izađeš iz WC-a" - pa i malo dijete zna da je sve ovo istina, što znači da i sve ostalo moralo biti istina."

Ja: "Ali točka 9 kaže "ne koristi alkohol" i uopće se ne slaže sa točkom 2, a točka 6 kaže da je mjesec napravljen od zelenog sira, što je naravno čista glupost."

Đuro: "Nema nikakve kontradikcije između 9 i 2, točka 9 samo pojašnjava točku 2, a što se tiče

točke 6, jesi li ti to bio na mjesecu – pa znaš od čega je napravljen?"

Ja: "Pa naučnici su sasvim dobro utvrdili da je mjesec od kamena..."

Marija: "Ali oni ne znaju zasigurno da li je taj kamen došao sa Zemlje ili iz svemira, tako da vrlo lako - to ipak može biti zelen sir u pitanju."

Ja: "Ja stvarno nisam neki ekspert, ali čini mi se da je teorija da je mjesec uhvaćen od strane gravitacionog polja Zemlje odbačena. Međutim, ako ni ne znamo odakle je ta stijena stigla, to ne znači da je sačinjena od sira."

Đuro: "Aha! Upravo si sam priznao da i naučnici prave greške, a mi vrlo dobro znamo da je Hrklijuš uvijek u pravu!"

Ja: "Kako to mislite?"

Marija: "Pa, upravo nam točka 5 kaže tako."

Ja: "Vi tvrdite da je Hrklijuš uvijek u pravu samo zato što je tako rečeno u PISMU, a u PISMU je istina zato što ga je Hrklijuš diktirao, a mi znamo da ga je Hrklijuš diktirao jer tako piše u PISMU. Pa zar to nije cirkularna logika, ništa drugo nego kad bi rekli Hrklijuš je u pravu zato što On kaže da jest."

Đuro: "Napokon si počeo da shvaćaš! Stvarno je lijepo vidjeti kad netko dođe na Hrklijušev način razmišljanja!"

Ja: "Uh...ma...dobro, nema veze. A u čemu je štos sa hrenovkama?"

Marija: (crveni se)

Đuro: "Hrenovke, u lepinji, bez ičega odozgo. Pa to je makar jasno, tako Hrklijuš voli. Jel' ti još šta ima nejasno."

Ja: "A šta ako nemam lepinju?"

Đuro: "Nema lepinje, nema ni hrenovke. Ko je vidio jesti kobasicu bez lepinje?"

Ja: "Bez kečapa? Bez senfa?"

Marija: (izgleda ko pokisla kokoš)

Đuro:(Počinje da viče) "Nema potrebe da o tome više raspravljamo na ovaj način! Prilozi i začini bilo kakve vrste ne dolaze u obzir! Hrklijuš nam to strogo zabranjuje!"

Ja: "Pretpostavljam da ne bi trebalo biti problema ako bih izrezao kobasicu i pomješao je saaa... recimo....kiselim zeljem?"

Marija: (Stavila prsti u uši)."Ja ovo nisam čula la la la, la la, la la la."

Đuro: "To je stvarno ogavno. Pa to ni sam đavo nebi jeo..."

Ja: "Uh, ja obožavam kiselo zelje. Mogao bih ga stalno jesti, pogotovo sa dobrom kobasicom. A o bijelom luku, - da ni ne pričam."

(Marija se hoće onesvjestiti.)

Đuro: (pridržiava Mariju) "E pa da sam znao da si i ti jedan od onih, ne bih gubio vrijeme sa tobom. Kad te Hrkliuš bude propuštao kroz ruke, ja ću biti tamo, brojat ću svoje pare i od srca ti se smijati. Poljubit ću Hrkliuša u dupe i za tebe, zeljojedcu jedan besramni.....bez kruha.....bijeli luk.....Uhhhh....."

HRKLJUŠEVCI vs EUROHRKLJUŠEVCI

Tako Đuro i Marija odoše ljuti. Saznao sam da je kasnije došlo do podjele između Hrkliuševaca.

To se desilo kada je jedan od njih počeo tvrditi kako je on osobno primio od Hrkliuša jedno novo PISMO, u kome On tvrdi da će se od sada pa nadalje, isplata odvijati u – eurima. Bilo je tu navodno još nekih sitnih izmjena, u smislu da ona hrenovka pomenuta pod točkom 10, u PISMU, nikako ne smije sadržati u sebi - piletinu, kao i da se od muških Hrkliuševaca traži da izvrše jedan manji kirurški zahvat na svom tijelu (to su nazvali – "tenus") kako bi ih Hrkliuš lakše raspoznao kad dođu po pare.

Ova novija verzija PISMA brzo je naišla na odobravanje nekih Hrkliuševaca, tako da su se ovi izdvojili i formirali novu grupu, koja je danas poznata pod imenom – Eurohrkliuševci. (Neki od njih su onda počeli Hrkliuša i od milja nazivati - Šahbazom)

Čujem da sada dolazi do žestokih sukoba između ove dvije grupe, jer je onaj navod iz PISMA, pod točkom 3, ostao isti – u obe verzije.

Prije neki dan sam primjetio da se situacija u čaršiji pogoršava jer ima naznaka da je opet došlo do raskola u redovima Hrkliuševaca. Čini se da je jedna njihova grupa počela tumačiti PISMO drugačije od drugih, tvrdeći da tamo ima mnogo više poruka, nego se to na prvi pogled može

vidjeti. Ovi su odmah optuženi od ostalih da ih je Šuljkrh (Đavo) uzeo pod svoje, te su ih proglasili - jereticima.

Još uvijek nije poznato kako će se ova sekta zvati u budućnosti, međutim, neki od Hrkluševaca već ih sada pogrdno nazivaju – Šuljkrhljama.

Danas čujem da je i kod Eurohrkluševaca upravo izbio spor oko tumačenja točke 10, njihove verzije PISMA. Čini se da jedna grupa zagovara teoriju da pile i kokoš nisu jedna te ista stvar, te da je najavila otcjepljenje ukoliko kokoši ostanu u nemilosti, kako kažu, samo zbog neispravnog tumačenja PISMA.

Oni radikalniji i učeniji čvrsto se drže stava da Hrkluš pod piletinom podrazumjeva i kokoši, te su se odlučno suprostavili ovima, s parolom:

ŠTO JE VIŠE KLEVETA I LAŽI, HRKLJUŠ NAM JE MILIJI I DRAŽI !!!

Samo da vam javim da su se u međuvremenu pojavile još dvije nove grupe Hrkluševaca u gradu.

Hrkluševci Sedmog Dana i Hrkluševi Svjedoci.

Za ove prve čuo samo sam da su si nadjeli ime u čast točke 7 PISMA, koja, kako znamo, kaže:

Hrk.007: Sve što Hrkluš kaže – istina je.

Što se tiče ove drugi grupe, o njima nisam ništa znao sve dok im se nije pridružila moja susjeda Šefika. Ona sada s PISMOM u ruci obilazi koga zna i koga ne zna, pa je tako bila i kod mene. Ja sam je pitao ima li sada kakve razlike. Što se razlike tiče, Šefika kaže:

"KAD SAM MALA BILA,

TANKO SAM PIŠKILA

SAD - HRKLJUŠU HVALA,

PIŠKIM KO IZ BOKALA"

(susjeda Šefika inače se voli izražavati u parabolama, međutim, iz ovoga nedvosmisleno možemo vidjeti, razlika je – DRASTIČNA).

"Lako bi ja izaš'o na kraj s Hrkliušem, al' nemerem s ovim hrklušlijama"

mali Mujo

Jutros siđem u čaršiju po kruh, kad tamo neka frka. Eurohrkluševci ganjaju malog Muju. Kasnije saznam da se mali Mujo bavio malo poezijom, te je napisao nešto što je sada poznato kao "Šuljkrhovi Stihovi".

Kad sam pitao jednog starog Eurohrklušovca o čemu se radi, on mi je samo rekao da je Mujo

hulio Hrkliuša i da se ogriješio o nekoliko članaka PISMA.

S druge strane neki su već odavno primjetili da se Mujo slabo pridržavao članaka 11, PISMA – što mu se sada računa kao otežavajuća okolnost.

(Hrk.članak11: Ljubi Hrkliuša u dupe – inače ćeš gadno proći)

Pitam, što će biti s Mujom kad ga uhvate, – biće mu – žžk, odgovori ovaj.

(Između žk i žžk – razlika je drastična – pogledaj objašnjenje **drastične** razlike u prethodnoj poruci).

Međutim, čini se da je mali Mujica uspio izmaći potjeri i da se sada skriva negdje u čaršiji.

Bilo kako bilo, nakon duže šutnje oglasio se i visoki velikodostojnik iz redova Eurohrkliševaca, Ajatolah Miloško bin Aladin, sljedećim proglasom:

“Ko uhvati Muju i slomije mu kičmu, dobit će još milion eura, kad izađe iz grada!” Usput je podsjetio i sve ostale, da ako se ne budu dobro pridržavali članka 11, iz PISMA (koji pojašnjava član 7), - biće im žk.

Da stvar postaje kompliciranija potvrđuje i to što se oglasio i najviši pojedinac iz redova Eurohrkliševaca, Velečasni Atamaran Ž. Ataturk, koji sam tvrdi da je “prvi do Hrkliuša”, što znači – dobija informacije iz prve ruke. On je, izgleda, i onaj kome se Hrkliuš pojavio u snu i izdiktirao onu novu verziju pisma. U svom obraćanju narodu, ne pominjući uopće malog Muju (iz prezira), rekao je kako mu se Hrkliuš opet javio u snu, i ovaj put izrazio želju da ga narod od sada pa nadalje zove - Hrkliuš Džalešanum (ili skraćeno Hrkliuš.dž.š.) Na ovo su svi Eurohrkliševci ustali i jednoglasno (ne računajući malog Muju) uzviknuli: “Hrkliuš Ulekbar”!!! (Živio Hrkliuš).

Kad sam se vraćao kući iz čaršije saznao sam (ne smijem reći i od koga), šta je mali Mujo napisao:

ŠULJKRHOVI STIHOVI

DOŠLO VRIJEME – NEMERE SE DIHAT

A OD MUKE – NEMEREM NI PRIČAT

OJ HRKLJUŠU – JEBALO TE PISMO

PA MI LJUDI – RAZLIČITI NISMO

PARA NEMAM NI SOMUN DA KUPIM

A OŠ' DA TE JA U DUPE LJUBIM

MATI NEMA NI ZA STAN DA PLATI

FATA MI SE NA UŽETU KLATI

SILAZ' DOLJE – SVEGA OVOG GLEDE

RAZBIĆU TE – RAHMETA MI DEDE

(P.S.SST nemoj nikom pričat, da ne bi bilo - žžžk!)

"Nema bitke, nema rata, - bez Mujice Arafata "

(anonimni pripadnik pokreta otpora)

U posljednje vrijeme pojavile su se glasine u čaršiji, da su neki počeli gledati na malog Muju kao na narodnog heroja, jer priča i radi ono što mnogi misle al' ne smiju reći, pa čak da je postao vođa i neke vrste pokreta otpora koji se nezvanično i skraćeno zove "MJF" (ne znam što ova skraćunica točno znači, ali izgleda da ima neke veze s nečim što Mujo često ima običaj reći). Jedino je ostalo nepoznato gdje mu je baza i ko su mu saveznici. Priča se da je pokušao kontaktirati i medije, te preko njih izjaviti što on o svemu ovom misli, međutim, oni su odgovorili da ono što on misli - vrijeđa vjerska i nacionalna osjećanja svih poštenih hrkljuševaca, eurohrkljuševaca, hrkljuševih svjedoka, kao i brojnih drugih hrkljuševih sljedbenika. Iz nezvaničnih izvora saznao sam da je Mujo ovaj njihov odgovor samo ukratko, onako kroz zube, prokomentirao sa: "mater im jebem fašističku"!

Mujo se onda navodno iz protesta priključio na Internet (uz pomoć gospođe Perside) te tako između ostalog počeo koristiti i "cyberspace" za svoju daljnju bitku.

Ono: - “Đe svi Turci – tu i mali Mujo”, za malog Muju već odavno ne važi (iz zdravstvenih razloga), tj. otkako je primjetio da “mor’ bit’ bidne - nešto s “Turcima” nije u redu”.

Sada ga neki nazivaju i Mujo Arafat, iz čega je odmah proizašao onaj, sad već odavno poznati slogan:

“Nema bitke, nema rata – bez Mujice Arafata”.

Jučer ujutro pozvoni mi neko na vrata, kad sam otvorio, vidim gospođu Persidu, koju nisam vidio ne pamtim otkad. Kad sam je pozvao da uđe na kavu, ona se prvo nekoliko puta okrenula oko sebe, kao da je htjela uvjeriti se da je niko ne prati, a onda je stavila prst na usta i rekla kako mi mora nešto u povjerenju reći, jer ako nas tko čuje, moglo bi oboma da nam bude - žžk.

Tako mi je gospođa Persa, onako uz kavu, priznala kako se Mujo krije kod nje u kući i sve mi je potanko ispričala.

Rekla mi je i to kako je mali Mujo napravio više incidenata, a ne samo jedan, tj. onaj u vezi bavljenja poezijom, odnosno, kako bi se reklo - umjetnošću.

Prvi incident se desio kada je nakon jednog dubljeg, studioznog proučavanja PISMA, ajatolah Miloško bin Aladin zaključio da sve činjenice ukazuju na to da je Hrkliuševa mater morala biti - junferica (djevica, prim.prev.), te ga je mogla roditi samo uz pomoć Duha Svetoga, mada još uvijek nije mogao sa sigurnošću utvrditi kako bi ovaj (duh sveti) – mogao izgledati. S ovim njegovim pronalaskom odmah se složio i “prvi do Hrkliuša” velečasni Atamaran Ž. Ataturk, te su tako njih dvojica odmah odlučili da tu istinu, oko koje su se jednoglasno složili, uključe i u PISMO, kao član: 0012.

Naravno, Atamaran je sugerirao Milošku da ovaj to prezentira narodu kao što se to i do sada po starom dobrom običaju radilo, tj. da kaže kako se radi o informacijama dobijenim iz prve ruke, odnosno, od strane samog Hrkliuša, (oni su već odavno primjetili da narod bolje poštuje one direktive koje dolaze od samog Hrkliuša - osobno). Tako je ajatolah Miloško odmah sazvao eurohrkliševce na sastanak, kako bi im sve ovo i javno objelodanio.

Kada je Milojko na sastanku svečanim tonom objavio kako se Hrklijuš dž.š. nedavno opet pojavio u snu velečasnog Atamarana Ž. Ataturka, te ovome otkrio još neke detalje iz svog privatnog života među kojima i to kako mu je mater bila junferica i kako se u stvari radilo o duhu svetome, mali Mujo je odmah ustao ne sačekavši da ovaj završi što je mislio reći, te je potvrdio stvar riječima: "Jest, bila je junferica isto ko i moja mater Latifa". On je još dodao kako i to slobodno mogu uključiti pod isti član (Hrk.dž.š. 0012), PISMA. Nakon ovog komentara, mali Mujo je bio izbačen sa sastanka.

Dok su ga gurali van, Mujo je, onako sa vrata, glasno negodujući, nekako uspio izjaviti za javnost:

"Možete me slobodno povući za "duha svetoga", mater vam jebem fašističku"!

Tako je nakon ovog sastanka Milojkovo otkriće uvršteno u PISMO, kao član 0012, dok je Mujin prijedlog u vezi uključenja Latife u isti član PISMA, ostao nerazmotren.

Čini se, u stvari, da je malom Muji prekipjelo kada je jednog dana, nakon dugo... dugo... dugo... itd. vremena, uspio se sastati sa dovoljno para da ode u aščinicu (vrsta restorana, prim.prev.) na begovu juhu, što je bilo njegovo omiljeno jelo. Kad je Mujo ušao u svoju omiljenu "Aščinicu kod Bajre" i pomenuo Bajri begovu juhu, svi eurohrklijuševci, kojih je bila puna aščinica, skočili su sa stolica kao da ih je neko ofurio. U prvom momentu nisu znali da li ih ovaj namjerno zajebava (provocira - prim.prev), pa da ga tuku, ili se radi o nekom jadniku koji je malo skreno (neprilagođen, prim.prev.).

Mujo se u prvom momentu takođe osjetio nekako nelagodno, što bi se reklo, kao pile i eurohrklijuševac, kad im se - pogledi susretnu. Situacija je bila napeta sve dok jedan stariji i pribraniji eurohrklijuševac nije smirio stvar i lijepo objasnio Muji kako im je Hrklijuš dž.š. već odavno strogo zabranio piletinu, u što naravno spadaju i kokoši, i kako je veoma dobro poznato da se begova juha ne može ni zamisliti bez stare dobre kokoške, - a kamoli napraviti. Ukratko rečeno: nema kokoške – nema ni juhe.

Čini se da ovaj Muji ništa gore nije mogao reći, jer kad mali Mujo ču ovo, krv mu udari u glavu,

izvuče odnekud neku motku i vrisnu iz petnih žila, da se cijela aščinica zatresla: “Marš napolje majku vam jebem fašističku”!!! Svi koji su se zadesili u aščinici nahrupili su prema vratima, bez ikakve dalje diskusije, dok ih je Mujo usput mlatio motkom. Kad je aščinica ostala pusta, Mujo se okrenuo prema gazdi Bajri, koji je ostao propisno ukočen dok se sve ovo dešavalo, i procjedio kroz zube: “A ti Bajro, ako mi sad ne stвориš kokoš i ne napraviš juhu, glavu ću ti sa ramena otkinut, mater ti jebem fašističku”.

Ovaj događaj ostao je poznat u čaršiji i kao “Incident iz Bajrine aščinice”. Ono što je sigurno, Mujo nije izašao iz aščinice sve dok nije pojeo begovu juhu, i uredno je platio. Dok se sve ovo dešavalo i murija (policija, prim.prev.) se trudila da ostane po strani, jer je već odavno bilo dobro poznato koliko je mali Mujo zajeban (nezgodan, prim.prev.), kad - popizdi (kad se naljuti, prim.prev.).

Kako je Bajro uspio nabaviti kokoš, i dan danas je ostala misterija?!

Nakon ovoga, Mujo je navodno otišao kući, skinuo Fatu sa štrika, uzeo olovku i papir, te se prihvatio pisanja Šuljkrhovich Stihova. (Ovdje moram napomenuti da Mujina Fata već neko vrijeme pati od “sindroma svakodnevnog vješanja na konopac”, nešto slično kao onaj Ivan, iz Kusturicinog filma “Podzemlje”). Nakon što je završio sa stihovima, Mujo je provjerio da li Fata još diše, pa kad se uvjerio da ova daje znakove života, zaputio se opet prema čaršiji, rješen da se jednom zauvijek obračuna sa Hrkliušem. Prethodno je Fati ostavio poruku, sa napomenom da se: “neće više ni vraćat kući, sve dok se ona ne prestane vješat, pa nek onda ona vidi ko će je sljedeći put skidat sa štrika”).

Ostalo, manje više znamo.

Gospođa Persida mi je onda otkrila i stvarni razlog svoje posjete. Nakon određenog vremena surfinga po internetu Mujo je primjetio kako su <http://www.galaksija.com/> i <http://www.cassiopaea.com/> neke od poštenijih website-ova koje se danas može naći, te je izrazio želju da meni, onako uz kavu, kaže šta on osobno o svemu ovome misli, onako, iz prve ruke, što bi se reklo. Tako je on poslao gospođu Persu do mene, kako bi ugovorili sve detalje oko toga. Ja sam napomenuo Persi kako nemam sa novinarstvom nikakve veze, kao i to da nisam nikada nekoga intervjuirao, ali kad se o malom Muji radi, nisam mogao odbiti. Tako sam obećao Persi da ću uskoro svratiti na kavu i ona je onda zadovoljna otišla kući.

U međuvremenu se desilo još nešto što bi moglo biti bitno u cijeloj ovoj priči.

Promatrajući iz prikrajka sva ova dešavanja u čaršiji, protojerej Amfilohij Čabaravdić, visoki hrkljuševski velikodostojnik, vidjeo je u svemu ovome i svoju šansu. Već odavno je u redovima hrkljuševaca nastalo neko komešanje, jer marka i euro ipak nisu jedno te isto. Euro kao euro - puno bolje kotira, i skoro duplo više vrijedi.

Amfilohij već dugo vremena očekuje, da se i njemu Hrkluš javi, makar u snu, te objavi kako će i njima isplatu obavljati u eurima, međutim, kako se ovaj nikako ne javlja, Amfilohije je predložio velikomučeniku Vasi S.Tajčiću, inače poznatom kao brat Vasa, da izađe iz grada i vidi što se dešava, odnosno, da vidi - "đe je zapelo".

Amfilohij je računao da će brat Vasa, koji je inače bio poznat po tome što je najviše volio Hrkluša, uspjeti nagovoriti ga da se i hrkljuševcima isplata obavlja u eurima. Tako je brat Vasa izašao iz grada, jer mu je Amfilohij prethodno i obećao da će ga, kao nagradu za to - posvetiti, što je bratu Vasi i bio najveći cilj u životu.

Vasin jedini uvjet je bio da se posvećenje obavi što prije, tako da njegova žena Persida, koju je on volio skoro kao Hrkluša, bude ponosna na njega. Međutim, prođe već dosta vremena a od Vase i Hrkluša nikakvih vijesti.

U međuvremenu, dok se neko od ove dvojice ne javi, računao je Amfilohij, ne bi bilo loše da Muju, koji je već postao poznati eurohrkljuševski odmetnik, pridobije na svoju stranu - iz propagandnih razloga.

Tako je uspio slučajno saznati i gdje se Mujo nalazi, jer je on redovno obilazio gospođu Persu, otkako je brat Vaso izašao.

Tako je protojerej Amfilohij Čabaravdić, jednog dana, osobno i tajno posjetio Muju s prijedlogom da ovaj potpiše za hrkljuševce, uz obećanje da će mu ovi pružiti zaštitu, od tada pa nadalje.

Usput je i napomenuo Muji da bi mu za jedan takav transfer bio u stanju isplatiti i stanovitu svotu novca, kao i to da će mu svakodnevno osigurati begovu juhu, jer je kod hrklijuševaca kokoš bila još uvijek dobrodošla životinja.

Amfilohij, navodno, nije stigao ni da prezentira Muji ovu svoju ponudu do kraja, jer ga je ovaj u međuvremenu pljunuo, uz komentar:

“Marš van, majku ti jebem fašističku”!!!

S obzirom da se Mujo usput dobro potkovao i sa jednom od pušaka iz Persidine zbirke, Amfilohij je žurno i bez ikakve dalje diskusije napustio prostorije.

Poslije ovog incidenta, Amfilohij se zarekao da će se osvetiti malom Muji, kako tako, međutim nije smio otkriti Mujino sklonište, jer je znao da bi mu gospođa Persida glavu otkinula zbog toga (neki čak tvrde da je Persa zajebanija i od malog Muje, kad popizdi).

Otkako je muž gospođe Perside, gospodin Vasa S. Tajčić, inače čuveni hrklijuševski velikomučenik i numerolog, odmilja poznat i kao “brat Vasa”, napustio grad, ni ona ne stoji baš u najboljim odnosima sa Hrklijušem. (Koliko je Vasa bio poznat po svojim misionarskim naporima najbolje govori podatak da se i dan danas od mnogih hrklijuševaca može čuti izreka: “Brat Vasa zemlju zatalasa”!) Naime, ona je sigurna da je Hrklijuš nasamario njenog Vasu, jer Vasa je nju (a Hrklijuša pogotovo) toliko volio, da bi joj on sigurno poslao nešto para da ih je dobio. (U čaršiji se još uvijek šuška kako je brat Vasa u nekoj vrsti tajne misije).

S druge strane, nakon posljednjeg većeg sukoba u čaršiji, između hrklijuševaca i eurohrklijuševaca, toliko je jednih i drugih moralo naglo tj. u kratkom vremenskom periodu, napustiti grad, da se sumnja da ih je Hrklijuš mogao sve uredno isplatiti, odnosno i ako jest, po svim logičkim principima morao je već odavno bankrotirati.

Tako, kada je gospođa Persida našla malog Muju sakrivenog u njenom kokošinjcu (eurohrklijuševci nikada ne zalaze u kokošinjce iz već poznatih razloga, što je mali Mujo naravno dobro znao), ona se sažalila i ponudila mu je utočište. Na kraju krajeva, bilo joj je milo što se

bar neko našao da se na neki način suprostavi ovoj "pomami" (kako ona kaže za - mahnitanje). Tako se od tog dana gospođa Persida ne odvaja od Muje i svoje puške, koju stalno drži u pripravnosti, za kako kaže - "zlu ne treba", što nam govori da su Mujo i Persa postali dobar tandem u borbi protiv mahnitanja.

Uostalom, i mali Mujo je rekao:

"Jarane, protiv primitivizma se nemere umjetnošću"

"Ma, ne čudim se ja njima, - što su nam ga zavukli,

Nego nama, - što smo im se naguzili "

(mali Mujo)

Ne stigoh ni otići do gospođe Perside da porazgovaram sa malim Mujom, a u čaršiji se situacija opet drastično zakomplicirala.

Otkako je onaj velikomučenik, brat Vasa izašao iz grada u svojoj tajnoj misiji da izvidi šta se dešava, tj. "đe je zapelo" u vezi sa prelaskom na euro, od njega i Hrkliuša još uvijek ni traga ni glasa. U međuvremenu ga je protojerej Amfilohij Čabaravdić proglasio i za sveca, s nadom da se ovaj neće više ni vraćati, te je sada brat Vasa poznat među ortodoksnim hrkliševcima i kao - Sveti Vasilije.

Napokon je i najviši hrkliševski velikodostojnik, kardinal Ivan Jovo I (Prvi), izgubio strpljenje, jer je vidio da je šuljkrh (vrag, prim.prev.) odnio šalu, te da se mora nešto pod hitno poduzeti. On je

već odavno primjetio da je originalna verzija PISMA, koju je on držao u svojim rukama, vidno zastarila, odnosno ne prati više najnovije modne trendove, te je i on odlučio da, tu malo doda i oduzme, uključujući i prijelaz na isplatu u eurima, kad se radi o vangradskim transakcijama.

Njemu se osobno nije do sada mnogo žurilo s tim, jer je on već odavno sve svoje osobne transakcije obavljao u eurima, a u gradu mu je bilo toliko lijepo da mu nije ni na kraj pameti bilo izlaziti i gledati što se vani dešava. Kardinal Jovo I je ionako već do sada skupio nekoliko puta više novca nego što je Hrkluš u stanju isplatiti.

Naime, jedan od njegovih najvećih problema bio je i taj što mu je kronično nedostajalo skladišnog prostora za tone zlata, dragog kamenja, i ostalu pokretnu i nepokretnu imovinu koju su njemu, kao Hrkluševom predstavniku, davali pohrklušni hrkluševci u nadi da će kod Hrkluša dobiti jedan bolji tretman, kako u gradu, tako i van njega.

Kardinal Jovo je, zauzvrat, pohrklušnom narodu obećavao kako će ga osobno preporučiti kod Hrkluša kao nagradu za njihovo dobročinstvo. Jovo je čak uveo i to da ukoliko bi se stanovita suma uplatila na njegov račun, onda će Hrkluš biti voljan oprostiti i određene nestašluke tim pojedincima, a dobro je poznato kako niko nije bezgriješan.

Tako je on preuzeo odgovornost na sebe da prikuplja poklone od svih pohrklušnih ljudi, te da osobno pripazi na njih, "dok se Hrkluš ne javi i izrazi svoju želju što da se sa tim radi".

Međutim, sada je došlo vrijeme da on malo misli i na svoj narod, odnosno na "svoje stado" (kako on to često voli reći).

Narod kao narod, nenavikao razmišljati svojom glavom, a voli pratiti nove trendove, brzo se oduševio kad je čuo kako se kardinalu Jovi ukazao Hrkluš dok je ovaj pio kavu na četvrtom katu jedne od svojih rezidencija, stacionirane na brežuljku iznad naše čaršije. Prelazak na euro kao platežno sredstvo stigao je u zadnji čas, što je oduševilo mnoge hrkluševce a pogotovo one starije i teško bolesne, koji su se pripremali napustiti grad. Čak su i oni kojima je prijetio izlazak iz grada usljed nedovoljnih količina hrane, odnosno, kronične gladi, primili ovo kao jednu dobru vijest, te su sada i oni hrabro i junački podnosili glad.

I oni mlađi, od kojih se često zahtjevalo ratovati protiv “onih drugih”, takođe su rado prihvatili ovu vijest, jer sada ako se grad napusti i prije vremena, kao rezultat ratnih aktivnosti, imat će se sa čim “baratati” tamo, s druge strane. Ne moram ni napomenuti koliko je porasla Hrklijuševa popularnost među hrklijuševcima, nakon prelaska na ovaj novi vangradski financijski sistem.

Tako sada jedan normalan čovjek, od gledanja u nebo, nije više u stanju primjetiti što se oko njega dešava, a kamo li u njemu samom.

(Mali Mujo ide čak dotle da tvrdi kako je upravo to i “bio cilj svih tih Hrklijuševih ambasadora”).

Pogled u svijetlu budućnost za narod je uvijek bio važniji od pogleda u mračnu sadašnjost. Sakupljanjem bodova u sadašnjosti, narod je počeo osiguravati si svjetliju budućnost.

“Sadašnjost po samoj svojoj prirodi ne može nikada bude budućnost, a ljudi, srećom, ne mogu shvatiti da se samo u sadašnjosti može živjeti”, filozofirao je u sebi Atamaran Ž. Ataturk, prvi do Hrklijuša dž.š., dok je zadovoljno uvlačio dim iz svje lule i pio kavu na četvrtom katu jedne od svojih rezidencija, stacionirane na brežuljku iznad naše čaršije. Sunčeve zrake veselo su se poigravale na staklima njegovog najnovijeg blindiranog mercedesa, koji je bio parkiran tako da ovaj može sa svoje terase jednim okom stalno gledati na njega, a drugim na čaršiju.

Sama pomisao da kardinal Jovo još uvijek nije nabavio ovaj model Mercedesa, uljepšavala mu je dan. Iako obojica imaju svoje privatne avione tipa Boing 767 koje redovno koriste kad posjećuju druge čaršije u gradu, oni se cijelo vrijeme takmiče u tome koji će od njih dvojice prije nabaviti najnoviji tip Mercedesa, i čiji će biti bolje blindiran.

Morat će se nekako Hrklijušu dž.š. ipak odužiti, pa ko god da ga je izmislio, pomisli Atamaran, a onda mu pade na pamet jedan detalj, za koji mu nikako nije bilo jasno kako ga prije nije primjetio. Hrklijuš dž.š. i Hrklijuš - ne mogu biti jedno te isto. Pa lijepo je vidljivo da ovaj prvi ima u svom imenu dž.š., dok onaj drugi nema. Tako ni eurohrklijuševci ne mogu biti isti narod kao hrklijuševci, a ako nisu isti narod, onda je red da se ni ne priča istim jezikom. Čista logika. Kad je prinjeo ustima šalicu sa kavom, a on je obožavao kavu, sinu mu ideja. Mogao bi u Hrklijuševu čast da umetne slovo “H” u riječ kava, tako da svaki onaj ko pomene ili popije kavu – odmah pomisli na Hrklijuša dž.š. Poznato je da narod stalno pije kavu, pa će tako stalno misliti i na Hrklijuša dž.š., računao je Atamaran. Jedini je problem bio što riječ - kaHfa, nekako nije baš

najljepše zvučala za uho, međutim on je to brzo riješio pretvarajući slovo – f, u slovo - v, te se na kraju savim lijepo moglo reći – kaHva.

Odmah je nazvao ajatolaha Milojka bin Aladina i saopćio mu ovu najnoviju vijest. U narodu se vrlo brzo razvio takmičarski duh, kada je saznao za ovo u vezi Hrklijuša i slova H. Milojko je naravno rekao i da svako slovo H u sredini riječi nosi jedan bod kod Hrklijuša, tako da su ovi počeli sa ubacivanjem ne jednog, nego po nekoliko slova H u jednu riječ. Ovu pomamu Atamaran je jedva uspio da zaustavi tako što je objasnio narodu kako je samo jedan Hrklijuš dž.š., te tako se ne smije ni više od jednog slova H ubacivati u sredinu riječi. Oni pojedinci koji su uspjevali i da “meHko izgovore” to slovo H u sredini riječi, postali su najveći frajeri u čaršiji.

Protojerej Amfilohije Čabaravdić i kardinal Jovo I već odavno nisu bili međusobno u najboljim odnosima. Amfilohije nikako nije uspevao da uhvati ritam sa Jovinom tumačenjem PISMA, i stalnim nalaženjem novih i do tada skrivenih značenja. Jovo je oduvijek tvrdio da niko ne može razumjeti i interpretirati PISMO kao on, te kako je on jedini nadležan reći, ono što je Hrklijuš htio reći. Amfilohije je bio više konzervativne prirode i nije mu nikako uspijevalo da vidi u PISMU ono što je tamo vidio kardinal Jovo.

U stvari, iskreno rečeno, najveća razlika između njih dvojice bila je u tome što je Amfilohije volio žene, dok je Jovo mrzio žene, te dok je Amfilohije trčao za “dobrim ženskim”, Jovo je trčao za “dobrim muškim”. (Poznata je njegova izreka: “kad nema dobro žensko, može i dobro muško”, mada za Jovu nijedno žensko nije bilo dovoljno dobro).

Tako je Jovo skupljao oko sebe one hrkljuševske velikodostojnike koji su poklanjali više pažnje muškom polu, te je vremenom nastao veliki jaz između Amfilohijine i Jovine grupe hrkljuševskih velikodostojnika. Poslije nekoliko incidenata u kojima su zvaničnici iz Amfilohijine grupe bili fizički napadnuti s leđa, od strane zvaničnika iz Jovine grupe, oni su se i skroz razdvojili.

Jovo se na kraju pokupio sa svojom elitom i preselio u drugu, tj. vaticansku čaršiju, gdje je sada poznat kao pop Ivan Jovo I (Prvi). Pop Jovo je imenovao Krešu Bičakćića, koji je bio njegova desna ruka, za svog predstavnika u našoj čaršiji, te je tako i Krešo postao kardinal. Jovo je uskoro nakon preseljenja i povećanih životnih troškova uveo iz vaticanske čaršije i Porez na Hrklijuša, tako da se sada velikom broju hrkljuševaca to automatski odbija od plaće.

Sada već postaje vrlo komplicirano pratiti razvoj događaja na terenu, jer u našoj čaršiji trenutno imamo ortodoksne hrkljuševce, vatikanske hrkljuševce i eurohrkljuševce. Da ne pominjem brojne druge grupe i podgrupe od kojih sam neke već pomenuo. Situaciju pogotovo komplicira i rat na lingvističkom području, jer kako smo sada dobili 3 različita naroda, velikom brzinom uvode se i 3 različita jezika.

Kada je kardinal Krešo Bičakčić javio Popu Jovi Prvom, da je Atamaran počeo sa ubacivanjem slova H i mjenjanjem jezika u slavu Hrkluša dž.š., koji je sada već poznat kao eurohrkljuševski jezik, Jovo mu je naložio da ovaj odmah osnuje specijalni odbor za proizvodnju novih riječi, tj. da se i vatikansko-hrkljuševski jezik po svaku cijenu mora razlikovati od ostalih.

S obzirom da je taj odbor plaćen po učinku, oni još uvijek proizvode toliko novih riječi da ih ni vatikanski hrkljuševci ne mogu stići naučiti, pa tako sada čak i oni sami imaju problema u međusobnoj komunikaciji.

Tako, Amfilohije uvede azbuku, Jovo odgovori sa abecedom, Amfilohij uzvratí ćirilicom, a Atamaran latinicom, Atamaran napade ijekavskim, Amfilohije odgovori ekavskim, i tako do daljnjeg.

Tako dobismo kafu i kaficu, kavu i kavicu, kahvu i kahvicu... itd.itd.

Međutim, nekom čudnom misterijom oni su uspjeli postići i jedan prećutni dogovor tj. da se samo 3 riječi ne mijenjaju ni po koju cijenu, a to su: pivo, pička, i ćevapi. (Izvinjavam se što nisam mogao kulturnije objasniti ovaj drugi pojam, jer se bojim da će se riječi: ženski, spolni i organ; takođe uskoro izmjeniti, tako da čitatelj neće moći razumjeti o čemu se radi).

Tako su ove 3 riječi i dan danas ostale iste u sva tri jezika koji se koriste u našoj čaršiji, a mi smo mahom svi postali poliglote, jer sada umjesto jednog, baratamo sa 3 jezika.

Uostalom, situacija sa jezicima se i u ovom trenutku mijenja jednom takvom brzinom, da ni ja sam ne znam na kom ću se jeziku javiti sljedeći put.

Danas ova 3 naroda izbjegavaju neke dublje međusobne veze i interakcije u našoj čaršiji, osim u biznisu, koji još uvijek odvija po onom starom i već tradicionalnom pravilu: “sad ćemo pošteno, pa ko koga zajebe”.

Jedini problem u čaršiji ostao je mali Mujo, jer navodno – previše talasa (val-ira?!?), a vrlo dobro je poznato da, kad je narod u govnicama do brade - valovi nimalo nisu poželjni.

Kada je gospođa Persida, koja je inače obavještena bolje od CIA-e kad se o situaciji u čaršiji radi, izvjestila Muju o svemu ovome, očekivala je da će on to prokomentirati sa onim svojim već legendarnim:

“Majku im jebem fašističku”, međutim ne, ovaj put mali Mujo je samo uzdahnuo i rekao:

“Ja budala, majko moja draga”.

(Jedino je ostalo nepoznato na koga se ovo točno odnosi)?!?

CYBERSPACE RAT

Jeko H.Teleskop, poznat i kao šeHit Jeko 001, šef obavještajne službe eurohrkliševaca, nedavno je svečano izjavio kako je ušao u cyber-trag malom Muji, odnosno, otkrio njegovu internet adresu.

“Ovo je mali korak za čovjeka, ali veliki - za čovječanstvo”, skromno je izjavio agent Jeko 001, i dodao kako se sada stiču uvjeti da se eurohrkliševci domognu, ako ne malog Muje, onda njegove obitelji.

Safet K. Peticija, poznat i kao Cyberspace-sajo, jedan je od agenata tzv. eurohrkliševske kontraobavještajne službe i specijalist za otkrivanje neprijateljskih elemenata koji su se infiltrirali na eurohrkliševsku cyber-teritoriju s namjerom da tamo subverzivno djeluju.

On i Jeko 001, već odavno rade na definiranju i uspostavljanju granica cyber-prostora u njihovom dijelu čaršije, ali im još uvijek nije baš najasnije odakle početi sa izgradnjom ograde, kako bi spriječili provalu, prvenstveno ortodoksnih hrkliševaca, a o malom Muji da i ne govorimo.

Osim toga, uspostavljanjem jasno definiranih granica, računaju Jeko i Sajo, mogle bi se i na tom prostoru uvesti vize, pa makar i tranzitne. Naravno, sve bi se to moralo i platiti, tako da bi bilo i neke nafake (koristi-prim.prev.), dok se vize za posjetu njihovih prostora, naravno, ne bi izdavale subverzivnim elementima. Ko je subverzivni element, određivat će Sajo osobno.

Cyber-sajo inače već odavno tvrdi kako su od svih najgori pripadnici pokreta MJF, jer pokušavaju navesti ostale da razmišljaju svojom glavom, a vrlo dobro je poznato kako je to Hrkliuš dž.š. odavno zabranio.

Uz sve to, Sajo je i veoma aktivan u pisanju peticija kako bi zadobio podršku borbi za svoju, tj. njihovu stvar. Sve će ovo, naravno, na kraju donijeti i puno bodova kod Hrkliša dž.š., računaju njih dvojica.

S obzirom da strategija ignoriranja ortodoksnih hrkliševaca koju je mukotrpno razvijala Hanumica Hankica, inače specijalni eurohrkliševski savjetnik po pitanjima cyberspace rata, nije donijela željene rezultate, Jeko i Sajo su pristupili razvijanju specijalnih lozinki kao znakova raspoznavanja između eurohrkliševaca, kada oni šalju e-mail poruke.

Tako otprilike, kada se jedna poruka završi sa "Hwe Hsellam", to znači da ju je poslao eurohrkliševac. (Agent Jeko još uvijek nikako ne može oprostiti Atamaranu Ž. Ataturku što je ovaj ubacivao H u sredinu riječi umjesto na početak, jer prema njemu, Hrkliuš dž.š. uvijek mora biti na prvom mjestu.)

Međutim, još uvijek na forum stiže dosta poruka koje na neki način “ferceraju” (nisu u skladu s onim što se želi čuti - prim.prev).

U zadnje vrijeme na jednom forumu za diskusiju, koji je zasada pod njihovom kontrolom, vodi se žestoka diskusija na teme “Ko ga je više popužio u posljednjem sukobu u čaršiji”, i “kako dohakati onim drugima, jer ih se ignorirati više ne može”.

Zanimljivo je i to da se slične diskusije vode i na forumima pod kontrolom ortodoksnih hrkljuševaca, kao i vatikanskih hrkljuševaca.

TAJNI MASONSKI SASTANAK

Žika Mason je nedavno dobio naredbu odozgo da hitno sazove sastanak masonske lože u našoj čaršiji sa dnevnim redom:

1. Glavni aspekti geopolitičke situacije u gradu i čaršiji
2. Poseban osvrt na malog Muju

Prema pouzdanim informacijama sastanku su prisustvovali samo masoni 33-ćeg stupnja, a to su: Amfilohij Čabaravdić, pop Ivan Jovo Prvi zajedno sa kardinalom Krešom Bičakčićem, veličasni Atamaran Ž. Ataturk, ajatolah Milojko bin Aladin, Jozo Smith, poznat i kao Jozo Mormon, predstavnik Hrklijuševaca Sedmog Dana, Čarli Tazo Russel, šef Hrklijuševih Svjedoka, a na sastanku je bio i Kemo Š. Fergusson, zvani Kemo guru, koji je glavni za novodobaški

pokret ili “new-age”, kako se to u nekim drugim čaršijama naziva.

Prije nego je sastanak uopće zvanično počeo, ovi su održali neke svoje interne rituale o kojima ne bih sada u detalje, da se čitateljima nebi dizala kosa na glavi.

Nakon što je ritual završen, Žika Mason se obratio Amfilohiju:

“Amfilohij, kakva je situacija sa tvojim stadom”?!

“Pušili ga, puše ga i pušiće ga”! - uzvratilo Amfilohij.

“Dobro”!, odvratio Žika, pa nastavi:

“Jovo, šta radi tvoje stado”?!

“Puše ga, kao što su ga pušili i kao što će ga pušiti”!, odgovorio pop Jovo Peti, ko iz topa.

“Dobro”, odvratio Žika, pa će onda:

“Atamarane, a oni tvoji”?!

“Pušiti će ga isto ko što ga sada puše, i košto su ga uvijek pušili”!

Nakon što je čuo ovo, Žikino lice kao da se malo ozarilo, ali je nastavio jednim ozbiljnim tonom:

“Dobro rečeno, ali prema informacijama koje sam ja dobio odozgo, u vašoj čaršiji je došlo do pojave već velikog broja individua kojima svetine više ništa u životu ne znače. Vi sami znate da kontrola koju smo mi uspostavili još prije mnogo tisuća godina ne smije ni u kom slučaju doći u pitanje, pogotovo sada, kad je najkritičnije. Što je najgore, sve ovo izgleda ima tendenciju širenja po cijelom gradu, a to je ono što moramo spriječiti po svaku cijenu.

Jesam li vam već sto puta rekao da je naš glavni princip da podijelimo stoku što je moguće više i da im nikad ne damo da dahnu dušom, odnosno vremena za razmišljanje, pogotovo svojom glavom!?

Oni moraju samo pratiti trendove i direktive, a kakvi će ti trendovi biti, to mi odlučujemo. Vi među sobom morate folirati da se žestoko mrzite, tako da narod možete okretati jedne protiv drugih kad god vam ja dam znak, tj. kad ga ja dobijem odozgo.

Čujem da su neki u vašoj čaršiji počeli sve više i više razmišljati svojom glavom, nezavisno, što bi se reklo. Što se nekog kreativnog razmišljanja tiče, jedina kreativnost koja se od stoke očekuje je ta, kako će se Hrkliušu naguziti, odnosno kako će mu ga popušiti - ili ga u dupe poljubiti.

Moram li ja to stalno ponavljati?!?”

(u nastavku možete pročitati i supertajni transkript supertajnog izlaganja Žike Masona, sa ovog masonskog sastanka - pod uvjetom da nikome ne pričate, jer će nam svima biti - žžk)

TOP SECRET – TOP – SECRET – TOP SECRET – TOP SECRET

Illuminati Document No: 9-11

Transkript sa super-tajnog masonskog sastanka

Tema:

Žika Mason – trenutna globalno politička situacija u gradu

Štovana Gospodo,

Danas smo se sastali da bi rezimirali što smo do sada uspjeli da ostvariti, kao i to što još stoji pred nama na putu ka ostvarenju našeg konačnog cilja. Prodiskutirat ćemo takođe današnju geopolitičku situaciju u kao i neke potencijalne probleme u vašoj čaršiji.

Prvo, - iluzija koju smo do sada napravili već je toliko velika da je broj onih koji su uspjeli da je vide zanemarivo mali, a ti isti koji ju i vide, ne smiju to javno pričati jer im je jasno da ćemo ih odmah proglasiti ludim, strpati na relevantno mjesto – ili istjerati iz grada. Zavjere još uvijek zvanično ne postoje, a ako zvanično ne postoje, znači da ih nema.

Vi ćete takođe nastaviti sa međusobnom svađom na svim frontovima, kao i do sada, tako da se veza između vas ne može primjetiti, a pogotovo veza između vas i nas, tj. mene i ovih što su iznad nas. To je i jedini način da se ova iluzija održava. Znači, jedna stalna distrukcija narodnih masa što kroz medije, što preko vjerskih institucija, što preko obrazovnog sistema itd. itd., s jedne strane, i utjerivanje lijepog straha uz pomoć policije, zakonodavnog sistema i drugih

metoda, s druge strane.

Mi ćemo raditi polako, korak po korak, kao i do sada, tako da nitko ne može posumnjati da nešto nije u redu, a pogotovo da vidi i ove najnovije promjene koje polako uvodimo.

Medije smo, kao što vam je poznato, već odavno stavili pod svoju kontrolu, a novinare smo pretvorili u profesionalne intelektualne prostitutke. Stoci serviramo masu nerelevantnih tema o kojima trebaju razbijati glavu, a kad serviramo pitanja i probleme, mi odmah dajemo i odgovore na njih, ukratko rečeno, mi proizvodimo istinu kao i svaku drugu robu a stoci nalažemo kako ona treba razmišljati, tj. šta da misli.

Narod još uvijek vjeruje medijima više nego svom razumu i svojim rođenim očima, a kako stvari stoje, tako će ostati i do daljnjega. Najviše se vjeruje onim dezinformacijama koje dolaze iz kredibilnih izvora, pogotovo kada se one dovoljno puta ponove. “Što je laž veća i što se više puta ponovi, to joj narod lakše povjeruje”, imao je običaj često reći naš slavni brat Hićo.

Mi ćemo tako i dalje ostati izvan njihovog polja percepcije, uostalom, pa mi nismo slučajno eksperti na područjima okultizma i magije, a uz to uživamo i svesrdnu pomoć naših hiperdimenzionalnih majstora.

Stoci sama suština kreacije i života mora zauvijek ostati nepoznata, što znači, mi ne smijemo nikome dozvoliti da se probudi, a ako to nekome i pođe za rukom, njega treba odmah izolirati i neutralizirati, kako taj nebi budio ostale.

Mi moramo stalno raditi zajedno, kao što smo se uostalom na to zvanično i zakleli kad smo pristupili ovoj organizaciji. Vrlo dobro vam je poznato da će biti žžk svakom onom koji bi slučajno nešto o ovome progovorio.

Atamarana, Krešu i Amfilohija, moram pohvaliti što su osigurali povoljne uvjete da narodna imovina, prirodna bogatstva i bolje kompanije iz vaše čaršije, poslije ovih najnovijih sukoba pređu u naše ruke, odnosno, vlasništvo, jer je vaša čaršija donedavno bila među onima koje nismo posjedovali u dovoljnoj mjeri. Nama sada treba jedan mirniji period kako bi krenuli sa

biznisom i da stvorimo profit, jer mi sada ovdje imamo jeftine sirovine i jeftinu radnu snagu.

Ne kažem da narod poslije ovog zadnjeg konflikta treba miriti, nego samo smiriti, tako da se biznis može nesmetano odvijati. Mržnju koja je ostala treba pažljivo njegovati, jer ko zna kad će nam ona opet u budućnosti zatrebati. Jedan posto od profita kojeg ćemo zaraditi na grbači naroda u vašoj čaršiji, ostavit ćemo za sadaku (socijalnu pomoć – prim.prev.), koju ćemo davati nazad narodu u obliku kojekakvih penzija, donacija i socijalne pomoći, tako da stoka može misliti kako je pomažemo, tako da će nam još biti i zahvalna.

Ukratko rečeno, narod ne smije shvatiti da ga puši, kao što ga je do sada pušio, tako da bi mogao i od sada pa nadalje – bezbrižno ga pušiti.

Financijskim sistemom, tj. novcem kojeg smo kreirali iz zraka i koji nema nikakvu realnu podlogu, mi smo kreditirali ovce uz visoke kamate, što nam je osiguralo da se domognemo toliko financijskih sredstava da smo otkupili skoro sve što je za nas od strateške važnosti u ovom gradu, a usput smo ovce, pa čak i njihovu djecu, do grla zadužili.

Broj političara u ovom gradu koji nisu pod našom kontrolom je neznatan. Mi smo ti koji uspostavljamo kriterije za njih, tj. koje ćemo od njih i kroz koju stranku i gdje promovirati. Skoro svaka vlada, bez obzira o kojoj čaršiji govorimo, sada je pod našom direktnom ili indirektnom kontrolom.

Mi danas formiramo vladajuće stranke, isto kao i njihovu opoziciju, tako da si ne dozvoljavamo iznenađenja bilo kakve vrste. Kad narodu dosadi jedna vlada, mi postavimo drugu, po principu – isto sranje – drugo pakiranje.

Istovremeno narodu dajemo iluziju da je on taj koga se nešto pita, koji nekoga bira, odnosno, nešto odlučuje. Ono što mu mi ostavljamo odlučiti, to su stvari koje uopće nisu relevantne, ali dobro služe za održavanje iluzije.

Od političara najbolje su se do sada pokazali oni mediokriteti koji su voljni boriti se za "svoju" stvar do posljednjeg normalnog čovjeka. Da ne govorim o onima koji su potkupljive prirode, kao

i onima koji bi za malo vlasti i rođenu majku prodali. Takvih je, na sreću, oduvijek bilo dovoljno na ovim prostorima, pa čak i previše, tako da smo imali mogućnost da između njih biramo one koji su u stanju da uz sve ovo i ubjedljivo lažu, odnosno – šupljiraju, a istovremeno ostavljaju utisak inteligencije, ozbiljnosti i patriotizma. Ti pojedinci moraju uvijek biti u stanju okupiti oko sebe određenu masu ljudi koju će kasnije moći povesti u provaliju, zajedno sa sobom, po principu - sljepac vodi – sljepce.

Mase vole pratiti karizmatične lidere, tj. one uvijek vole nekoga sljediti, a mi ćemo određivati kao i do sada – koga će sljediti, tj. koji će od lidera biti karizmatičan.

Mi takve obično rotiramo na vlasti sve dok nam oni osiguravaju nesmetan pristup njihovim tržištima, medijima, kao i pomoć pri stvaranju uvjeta za otkupljivanje i iskorištavanje prirodnih bogastava i osiguranju jeftine radne snage na području njihovih čaršija. Zaštita naših interesa je oduvijek bila na prvom mjestu, a tko nije u stanju da nam to osigura, nema šanse da se uopće nađe na vlasti.

Nedavno ste imali priliku vidjeti kako prolaze oni naši pripadnici koji pokušaju da se odvoje od nas, odnosno, da se nezavisno ponašaju i rade ono što oni hoće. Naravno, ovdje mislim na onog Sadama iz iračke čaršije. S tim odmetnicima mi lako izlazimo na kraj jer mi imamo u našim rukama medije (oružje masovne dezinformacije, tj. distrukcije), kao i oružja masovne destrukcije. Ništa nam drugo ni ne treba, osim par tisuća vojnika ispranog tj. programiranog mozga.

Što se tiče javnog mijenja i opravdanja naših akcija, ništa lakše od toga, jer to ovisi od onoga što su ljudi čuli od strane medija, koja su pod našom kontrolom.

Tako vas sada sa zadovoljstvom mogu obavjestiti da su danas svi značajniji izvori nafte u gradu također pod našom kontrolom.

Naša strategija, problem – reakcija – solucija i ovdje se pokazala vrlo efikasnom. Skidanje Sadama s vlasti i preuzimanje kontrole nad njegovom čaršijom ostvareno je tako što je Sadam bio predstavljen kao problem, tj. njegovo oružje masovne destrukcije, koje on nije ni imao. Kada je javnost bila obavještena o tom problemu od strane naših medija, ona je reagirala sa jednom dubokom zabrinutošću, tako da smo mi morali poduzeti nešto u tom pravcu, što je bila solucija.

Bilo je tu i preko 10 000 duša kolateralne štete, međutim nama se ta žrtva na kraju isplatila, kao što nam se uostalom sve njihove žrtve isplate.

Oni koji ga puše, trebaju i dalje ostati istog stanja svijesti u realitetu u kojem žive, jer da nisu tog stanja svijesti, ne bi ga ni pušili. Njih treba stalno gurati u sukob s onima koji su nam se (tj. Hrklijušu) naguzili, a oni koji su mu se naguzili trebaju biti su u stalnoj svađi s onima koji ga ljube u dupe. Ako neka od ovih grupa malo više ojača, onda ćemo udružiti druge dvije grupe protiv nje, tako da se ravnoteža može stalno održavati, pa tako i - konflikt.

Pobjediti niko ne smije, jer svi ga oni moraju ravnopravno pušiti, odnosno naguziti mu se, tj. htio sam reći - da nas ljube u dupe.

Kako vidimo, još uvijek se u vašoj čaršiji odvija žučna rasprava na temu ko ga je kome više zavuko u zadnjem sukobu, ko ga je kome i kako zavalio, ko je koga i kako naguzio. Odlično, tako i treba. Sve je dobro dok stoka ne uvidi da su ga svi popušili, zajednički i ravnopravno, što bi se reklo.

Nastavak: Drugi dio tajnog dokumenta (Izlaganje Žike Masona)

"Štovana gospodo, nama je danas na raspolaganju jedna cijela paleta raznoraznih sredstava za kontrolu uma ljudskih bića, tako da nam sada Hrklijuš i nije više toliko bitan, kao što je nekada bio, međutim, on nam je još uvijek potreban, jer je on, u stvari, - vrsta stanja svijesti.

Mi smo istinsku povijest ove čaršije uspješno sakrili uništavanjem i zataškivanjem svih informacija u vezi postojanja nekih civiliziranih čaršija u ovom gradu još prije nekoliko stotina tisuća godina, s čijom tehnologijom se ova sadašnja ne može ni porediti. U usporedbi s njihovom tehnologijom, ovu našu bi slobodno mogli nazvati – neandertalskom.

Naravno da neandertalci nemaju nikakve veze s nama i našom evolucijom. To su čak i neke ovce iz redova naučnika uspjele saznati uspoređivanjem njihove i naše DNA. Međutim,

Darvinova teorija o našem postanku još uvijek kod stoke drži vodu, i to tako treba i ostati, što je moguće duže.

U svakom slučaju, vi već znate da sam mislio na Lemuriju i Atlantidu, čija smo mnoga saznanja u nekim područjima nauke i tehnike uspjeli sakriti od njih i iskoristimo u svoje svrhe.

Veoma je bitno kod ovaca i nadalje održati utisak kako je ta njihova povijest stara samo par tisuća godina, kao i to da su ova sveta PISMA, koja smo mi (tj. naši hiperdimenzionalni majstori), tek odnedavno stavili u pogon – posljednja riječ Hrklijuševe tehnike i filozofije.

Kako vidimo, još je uvijek veliki broj onih koji misle kako je sva pamet u tim PISMIMA, te im tu iluziju ne treba ni kvariti.

U međuvremenu, stvorili smo još jednu religiju koja vam je poznata kao - novodobaški pokret, tj. new-age, gdje ćemo primamiti mnoge od onih koji ne vole Hrklijuša, a ima i nekih indikacija da će to biti i religija budućnosti.

Kemo Š. Fergusson je dobio zadatak da postane novodobaški tj. new-age guru. Vi ćete Kemu čas javno napadati, čas ignorirati tj. praviti ćete se kao da nemate nikakve međusobne veze. Guru Kemo je danas sa nama, pa će nam on ukratko objasniti o čemu se radi. Hajde Kemo".

(Kemo je onda sišao do oltara i od tamo objasnio stvar sljedećim riječima:)

"Princip ove nove religije je da – ovca gleda na realnost kroz ružičaste naočale, odnosno, da se lijepo osjeća dok je mi i naši pretpostavljeni handramo (seksualno općiti, figurativno rečeno – prim.prev.), tj. da ona to ne primjeti, sve do onog momenta kad njena vlastita koža ne dođe na red za konačno guljenje. Tada će naravno za nju već biti kasno. Znači, stvarnost se nimalo ne mijenja, nego samo - pogled na stvarnost.

Moto ove religije je, kako ste već vjerovatno čuli: "resist no evil", što bi se u prijevodu reklo: "ne

odupiri se nasilju, tj. zlu", - i "ljubi onog ko te handra", a svrha je da i dalje možemo raditi kako smo radili – a da nam se pri tom ovca ne suprotstavlja.

S druge strane, stvar je zamišljena tako da se ovcu ubijedi kako ona sama stvara svoju realnost, što je na neki način i blizu istine, ali dovoljno izvrnuto da ovca ne skonta (razumije – prim.prev.) u čemu je fazon (stvar – prim.prev.)

Tako ovca neće moći vidjeti ono što je vidljivo, a ako i vidi – vidjet će stvar ružičasto, ili će se praviti da ništa ni ne vidi.

To je zbog toga što joj je sa naše strane sugerirano da ona sama projicira ono što vidi, tako ako se radi o nekom zlu - sama je kriva što ga projicira.

A ako i percipira zlo, usljed smrada koji uvijek iza nas ostaje, ona se neće protiviti, jer već zna da se ne smije suprotstavljati nasilju, iz karmičkih razloga.

Ljubav prema svom bližnjem će i ovoj religiji biti na prvom mjestu. Preporučujemo čak da svaka ovca uz sebe uvijek ima i dovoljno ljubavi, i obaspe njome koga god stigne, a ako ona nema dovoljno ljubavi uz sebe, onda s njom nešto nije u redu.

Što je narod u većim govornim – utoliko više on ima tendenciju maštati, tako da smo ovdje uveli i obavezno zamišljanje jednog svjetlosnog plašta, koji će za ovcu imati obrambenu funkciju.

Tako ćemo, znači, ovci dati jednu novu iluziju ravnopravnosti u kreiranju stvarnosti".

"Hvala Kemo, bilo je dovoljno", reče Žika Mason, pa nastavi sa svojim izlaganjem:

"De sam stao? Aha. Da bi održali svijest naroda pomračenom i njegovo zdravlje narušenim mi

ćemo nastaviti sa ubacivanjem bezbrojnih kemikalija u hranu, vodu, zrak i zemlju. Danas je već veoma teško naći neki prehrambeni proizvod koji u sebi nema kemijske rezidue, od otrova kojim se prskaju žitarice, voće i povrće, pa do hormona, antibiotika i mnogih drugih kemikalija koje mi ne zovemo otrovima, nego aditivima. Danas već i obuća i odjeća sadrže u sebi mnoge štetne materijale, koje se upiju preko kože, tako da sve ovo, polako ali sigurno, djeluje na tijelo i um čovjeka.

Osiromašenim uranom, kojim smo nedavno djelovali na ovim prostorima, postigli smo veoma zadovoljavajuće rezultate što se genetske mutacije tiče, a to se lako može verificirati velikim porastom nekih oboljenja, pogotovo raka, pobačajima kod žena, rađanjem unakažene djece itd.

Naravno, istinski podaci o ovome samo su nama poznati jer su mediji, kao i neki naši drugi organi, i ovu stvar uspješno zataškali, da ne bi došlo do uznemiravanja narodnih masa.

Genetički modificiranu hranu smo već odavno uveli u masovnu upotrebu, i ako neki ikada i uspiju da shvate kakve su posljedice njenog uticaja na ljudski genom, tada će to biti već kasno. Pojeo vuk magarca.

Štovana gospodo, vrlo je dobro poznato kako je jedan od naših članova, poznati doktor Mengelić, popularo nazvan – "anđeo smrti", sa samo 1 – 2 ppm (dio na milion) fluora u vodi za piće, svojevremeno kontrolirao svijest desetina tisuća logoraša i kako je on zaslužan što danas imamo fluor u skoro svakoj zubnoj pasti, kao i u vodi za piće. Naši "naučnici" su uspjeli da uvjere stoku kako je to dobro za zdravlje njihovih zuba.

Mada smo mi fluor do sada dosta uspješno koristili za kontrolu svijesti ljudi, onedavno smo uveli i druge modernije metode koje su se pokazale prilično efikasnim sedativnim sredstvima za ljudski um. Vi već vjerovatno dosta znate o programiranju narodnih masa uz pomoć valova vrlo niske frekvencije, kako ih mi zovemo "ELF" - valova, u koje su upletene razne subliminalne poruke, koje ljudska svijest ne čuje, a podsvijest čuje. Mobilni telefoni, koji usput uništavaju i moždane ćelije, kao i tornjevi za prijenos mikrovalnih valova, sada se već mogu naći u skoro svakoj čaršiji u gradu. Oni imaju specijalnu funkciju na području kondicioniranja svijesti ljudske populacije.

Aspartam, vještački "šećer", kojeg je naš brat Donald Rumsfeld skinuo još 1968.g. sa liste

bojnih otrova u američkoj čaršiji, uspješno smo implementirali u žvakače gume, bombone, dijetalna pića i preko 200 drugih prehrambenih proizvoda. Poznato vam je već da je to jedno od veoma efikasnih sredstava za lagano uništavanje čovjekovih moždanih ćelija, koje izaziva simptome slične multiploj sklerozi, poremećenju pamćenja i desetinu drugih poželjnih sporednih efekata, od kojih je opća konfuzija, na prvom mjestu.

Još ću samo dodati kako su živa i ostali otrovni metali koje smo ubacivali u injekcije, u njihove zube, kao plombe a odnedavno ih neprimjetno raspršavamo i iz zraka, učinili i još uvijek čine takođe dobar posao u trovanju ljudskog bića i blokiranju mogućnosti da potencijali njegovog uma ikada dođu do izražaja.

Tako ljudi umiru u neznanju, kao što su se u neznanju i rodili, a cijelo vrijeme žive u iluziji da nešto znaju. Čak bi se moglo i reći da znaju mnogo više u momentu svog rođenja, nego kad izlaze iz grada.

Kada nam se obrate oni koji su obolili, mi ih tretiramo otrovima koje nazivamo lijekovima. Lijekove koji liječe bolesti uspješno smo sakrili, odnosno, spriječili njihovu proizvodnju, isto kako i izvore i načine proizvodnje besplatne energije.

Naravno, na tržištu imamo većinom one koji samo kontroliraju simptome bolesti, ali ne liječe i samu bolest.

Dobro znate da ti lijekovi takođe, prouzrokuju i simptome drugih bolesti, koje mi nazivamo "sporednim efektima", tako da oni koji ih jednom počnu koristiti, često postanu naše doživotne mušterije, tj. dok imaju para.

"Pacijent izliječen – mušterija izgubljena", današnji je moto našeg medicinsko – farmaceutskog kartela.

Čovjek treba živjeti u jednom neprestanom strahu od toga da se ne razboli, a kad se razboli, on treba živjeti u strahu da ne umre.

Strah, vječni strah, svjestan ili podsvjestan, to je stanje svijesti koje se od njega očekuje, a mi samo treba da ga uzrokuje - i održavamo".

3 -ći (posljednji) dio tajnog dokumenta (Izlaganje Žike Masona)

"Nakon proizvodnje onog problema u vezi terorističkog napada na ona dva nebodera u američkoj čaršiji, reakcija naroda bila je takva da se pod hitno nešto moralo poduzeti u svrhu njegove dalje zaštite, tako da smo morali "naći" soluciju, zbog koje smo taj problem i kreirali. Intervenirali smo u afganistanskoj čaršiji i stavili njihov opijum opet pod našu kontrolu a počeli smo i sa izgradnjom naftovoda preko njihove teritorije, koja prije nije bila moguća jer su se lokalne vlasti odmetnule od nas. Tako smo mi tamo opet pokrenuli proizvodnju opijuma, i sada vas sa zadovoljstvom mogu obavijestiti da trenutno kontroliramo preko 99% proizvodnje i distribucije droge u gradu, odakle inkasiramo profit koji nije ništa manji od našeg profita ostvarenog trgovinom naftom.

S vremena na vrijeme, mi naravno, organiziramo i ratove protiv droge, tek toliko da bi se održavala iluzija kako je kobajagi ovaj problem izvan naše kontrole.

S druge strane, na osnovu tog terorističkog problema, reducirali smo ljudska prava i slobode u nekoliko čaršija, a sada imamo pravo da ganjamo teroriste po svim čaršijama, gdje god mi utvrdimo da su se oni sakrili. Sve ovo nije koštalo više od 15 000 duša kolateralne (usput) štete, tako da nam se to isplatilo, kao i uvijek. Naravno, efekti osiromašenog uranijuma kojeg smo i tamo posijali, tek se sada trebaju osjetiti.

Štovana gospodo, vi vrlo dobro znate da kad bi se čovjek probudio i spoznao kakve potencijale on ima kao jedno duhovno biće, on se nikada ne bi na prvom mjestu ni razbolio, dok bi oni koji su i bili bolesni, ozdravili. O nekom robovskom odnosu prema nama, ne bi se moglo ni razgovarati. Stoga ne moram ni naglašavati od kolike je važnosti da ovca spava.

Dok ovca spava - vuk je sit, jer se on - njenim strahom hrani, a njen stalni svjesni ili podsvjesni strah – to je upravo ono što mi moramo osiguravati našim hiperdimenzionalnim majstorima.

Dok je to tako – bit će i nas, pastira.

Niko od vas ovdje ne može tvrditi kako nije dobro materijano nagrađen za svoje napore.

Jedina bolest koje se mi bojimo, to je da ovca oboli od – "sindroma crne ovce". Crne ovce imaju tendenciju da razmišljaju svojom glavom te tako prestaju bojati se. One onda obično izađu iz stada, a time i izvan naše kontrole, te tako sačuvaju svoju kožu. S druge strane, ova bolest je i veoma zarazne prirode. S obzirom da nema ništa opasnije po nas, ta bolest se mora radikalno iskorjenjivati, čim se pojavi.

Ovca sa mentalitetom žrtve, ima i realitet – žrtve, što je jedna metafizička istina, koje ona nije svijesna, niti treba biti.

Kad je orao ubijeđen da je kokoš – on se i ponaša kao kokoš.

Vi ste upravo ti koji ste nadležni za ubjeđivanje orlova – da su kokoši, sve od onog momenta kada se oni pojave u ovom gradu. Ne može se reći da vi već niste uradili jedan dobar posao, što se toga tiče.

Našim efikasnim metodama kontrole svijesti, od monoteizma, pa nadalje, osigurali smo da prosječna ovca vjeruje više u bilo šta drugo, osim u sebe samu. Tako treba i ostati.

Ona se mora uvijek osjećati bespomoćno i da traži svoju sigurnost u grupi, odnosno društvu drugih ovaca, koje su takođe slično programirane. Time se ovci osigurava tzv. koncenzus realitet.

Crne ovce su mahom onesposobljene od strane "normalnih" ovaca prije nego dođu do nekog većeg izražaja, tako da se naš kontrolni sistem ne mora direktno baviti s njima.

Ovca treba kontrolirati drugu ovcu, slijepac slijepca, zarobljenik zarobljenika, podanik podanika, sljedbenik sljedbenika, rob roba...

Zatvor za čovjekovu svijest je - najbolji zatvor, jer su njegovi zarobljenici ugrađeni u njegovu strukturu, te iz te perspektive nisu u stanju vidjeti ga. Oni onda ne znaju ni da se oni u njemu nalaze, niti su u stanju da mu definiraju ograde, te im ne pada na pamet ni da izlaze iz njega.

S obzirom da smo mi cijeli ovaj sistem uspostavili na osnovu piramide, pojavom većeg broja crnih ovaca i njihovim eventualnim izlaskom iz baze te piramide, cijela ta piramida, koju smo mukotrпно gradili sve ove godine – srušila bi se kao kula od karata, jer je njena najslabija točka upravo njena – osnova.

Znači, ovca ne smije postati svijesna da je ugrađena u njenu osnovicu, kako joj ne bi palo na pamet da izlazi van, što bi za nas imalo katastrofalne posljedice. Ako ona toga i postane svijesna, bitno je da misli kako je to sasvim prirodno mjesto za nju, tj. da se nalazi tamo gdje se i treba nalaziti.

Mi moramo neprestano usmjeravati njihovu pažnju prema parama i materijalnim dobrima. Uz to ide i jedna stalna distrakcija svime što je nebitno, kako bi im se odvušla pažnja od suštinskih stvari u životu.

U ovome mediji igraju vrlo važnu ulogu.

Što se djece i omladine tiče, oni su mahom već programirani od strane njihovih programiranih roditelja, onih iz njihove neposredne okoline, medija i obrazovnog sistema, koji je također pod našom kontrolom.

Njima sada treba osigurati bezbroj kojekakvih kompjuterskih igara u kojima će svakodnevno fiktivno pobiti na stotine neprijatelja, na bezbroj različitih načina. To će im biti jedan dobar mentalni trening tj. psihička priprema za ono što se od njih očekuje u realnosti, tj. u budućnosti. Kondicioniranje ljudskog uma je nešto s čim se mora krenuti od malih nogu.

Preko medija treba ih neprestano bombardirati s kojekakvim idolima, s kojima oni imaju tendenciju da se identificiraju, dok ćemo im mi te idole kreirati, odnosno, određivati kakve osobine oni trebaju imati.

Život ovce treba svesti na dvije faze, gdje će ona u prvoj fazi - da gubi zdravlje u trci za parama, a u drugoj – da troši te pare, kako bi povratila izgubljeno zdravlje. To se naravno podrazumjeva za one koji ne napuste grad usljed ratnih aktivnosti, ili nečega drugog.

Kako znamo, duša i materijalno – ne idu zajedno, stoga će mnogi u ovoj trci izgubiti i svoju dušu, što je upravo ono što se od njih i očekuje.

Njihova duša je njihovo najače oružje, koje oni ne mogu koristiti, kad ga nisu svjesni.

Osim toga, mi njihovoj duši ne možemo ništa, jer je ona besmrtna – a time i oni koji ju još uvijek imaju.

Tako, mi sve ovo slobodno možemo nazvati - bitkom za njihovu dušu.

Vrlo je bitno da oni ove bitke ne budu uopće ni svjesni, tako da ima ne pada na pamet da uopće treba za nešto boriti, te tako dođu u priliku i da ju sačuvaju. Naravno, mislim na one od njih koji još uvijek imaju dušu.

Sa karmičkog aspekta, mi osobno ne možemo imati posljedica, jer mi osobno nikome od njih ne činimo nikakvo zlo, mi samo kreiramo sistem u kome to oni čine samim sebi, odnosno, jedni – drugima.

Oni nikada ne smiju postati svijesni da su mržnja i sljepilo jedno te isto, te da ne mogu vidjeti, dok mrže. Mržnja ih vodi ka osvetama, osvete ka nanošenju zla drugim ljudskim bićima, a sve to im sprečava bilo kakvu mogućnost za njihov napredak na duhovnom nivou, koji bi im omogućio da pređu na više nivoe postojanja.

Tako će se oni s ovakvim stanjem svijesti stalno vrzmati oko ovog grada, neprestano plaćajući za svoja djela tj. nedjela, koja su u njemu počinili.

Bitno je da oni iz tog začaranog kruga nikada ne izađu. U jednom životu ubojice, a u drugom žrtve, u jednom tirani, u drugom tiranizirani, u jednom bogatiji, u drugom siromašniji, u jednom - hrkliševci, u drugom - eurohrkliševci, a uz sve to – stalno robovi, baterije za naše hiperdimenzionalne majstore, njihova hrana i energija.

Koliko je ovaj sistem efektan, najbolje nam govori podatak da je samo u zadnjih 100 godina, iz grada istjerano dvije milijarde ljudskih bića, što od posljedica ratova, tiranije, siromaštva ili katastrofa koje su sami izazvali.

Ovog podatka mnoge ovce nisu ni svjesne, a one koje jesu, već su programirane da misle kako je takvo nešto sasvim normalno za ovaj grad u kome žive, te da drugačije ne može ni biti.

Njihovi umovi pripadaju nama i oni će i dalje raditi ono što im mi kažemo da rade. U slučaju da odbiju, mi ćemo koristiti i sredstva za direktnu kontrolu njihovog uma, jer nam i ta tehnologija stoji na raspolaganju.

Strah je najmoćnije oružje, kad se o kontroli populacije radi.

Socijalni inženjering se i danas najbolje postiže manipulacijom ljudi strahom. Mi smo za tu svrhu kreirali cijelu paletu terorističkih organizacija kojima upravljamo iz jednog centra na način da pripadnici tih organizacija nisu ni svjesni ko je gore na vrhu njihove piramide, ko planira i financira te njihove operacije, ko osigurava eksploziv, logistiku itd. tako da ako kasnije odlučimo

da uhvatimo neke od perpertratora zločina, odnosno programirane fanatike, oni ne znajući da su izmanipulirani, a pogotovo od koga, ponašaju se na sudu kao muhe bez glave, uvjere da su se borile za svoju stvar.

Svi oni se bore samo za – našu stvar!

Većinu njih naravno, ostavljamo na slobodi kako bi mogli da predstavljaju jednu stalnu prijetnju, sve dok mi ne odlučimo kada da ih uklonimo.

Ljudsko biće nije krvoločne prirode po samoj svojoj suštini, ukoliko nije izmanipulirano. Preduvjet za manipuliranje njima je – podjela. Stoga ih i jesmo podjelili na tisuće načina.

Ta prividna podjela među njima, i grupe koje smo stvorili, su zasebna stada koja se razlikuju po religiji (odnosno - pristupu Hrklijušu), po boji kože, po čaršijskoj pripadnosti, po porijeklu, po imovnom statusu, po zanimanjima, po jezicima kojim govore, po hobijima, po seksualnim preferencama, po tome za koji nogometni tim navijaju itd, itd.; mi njih sada možemo okrenuti jedne protiv drugih kad god mi to hoćemo.

Ovca koja se nalazi u jednoj takvoj grupi mora razmišlja kao i većina drugih članova te grupe, tako da kada dođe do međusobnog sukoba između grupa, ona ne može ostati neutralna, odnosno, po strani sukoba, jer je moto svake od tih grupa: "tko nije sa nama – taj je protiv nas".

Tako da onaj koji bi htio da ostane neutralan, najebe i od jednih i od drugih.

S druge strane, kad izmanipulirano ljudsko biće uzme učešća u nekom sukobu, za svako zlo koje je pri tome nanijelo drugo ljudskom biću, bez obzira na opravdanje, jer istinsko opravdanje ne postoji, morat će platiti, odnosno da se oduži, ako ne u istom životu, onda u slijedećem.

To mi stručno nazivamo – stvaranjem i balansiranjem karme – do daljnjeg.

Ove metafizičke istine moraju i nadalje da ostanu najstrožija tajna.

Sada smo ušli u fazu u kojoj se može primjetiti inteziviranje terorističkog načina našeg djelovanja. Dok ovce misle da im je život ugrožen od terorističkih akata kojekakvih ekstremista, tj. dok misle ono što im mi kažemo da trebaju misliti, one su istovremeno podložne uvođenju mjera i zakona kojima im se ograničavaju prava i slobode, tj. i ono malo što im je od toga ostalo. Naravno, sve to iz razloga osiguranja njihove vlastite sigurnosti. Tako ćemo mi uskoro kontrolirati skoro svaki aspekt njihovog života.

Mi sada osiguravamo stvaranje jedne psihoze straha, koja je veoma bitna za poduzimanje našeg slijedećeg koraka, tj. ovdje mislim na – novi gradski poredak.

Taj novi gradski poredak je jedan od završnih koraka prema našem cilju.

Problem – reakcija – solucija, je naša strategija. Taj novi gradski poredak će biti solucija, odnosno, rješenje za problem koji ćemo mi sami kreirati, a to će biti – kaos, a kad nastane kaos, doći će do takve reakcije ovaca da će nas ove moliti da ga zaustavimo po svaku cijenu.

Ovdje ne isključujem mogućnost i ograničene upotrebe atomskog oružja u nekim čaršijama, jer će taj kaos morati da bude – jedan pravi kaos.

Uz sve to uzimamo u obzir i neka kosmička događanja, koja su inače periodične prirode, o čemu ću nešto više drugi put.

Naš odgovor na zahtjev ovaca bit će uvođenje novog svjetskog poretka, što će naravno, biti solucija za taj problem, tj. jedan od razloga zbog kojeg ćemo taj problem i napraviti. Naravno, naš jedini uvjet će biti potpuna pokornost i kontrola svakog aspekta života ovce, kao i njenog uma, vjerovatno uz pomoć mikročipova i nekih drugih tehnika.

Veoma je bitno da se ovca odriče svoje slobode – svojom slobodnom voljom.

To nama osobno, a pogotovo našim hiperdimenzionalnim majstorima, pomaže da izbjegnemo neke aspekte zakona karme.

Ovom metodologijom mi se služimo već stotinama, tj. tisućama godina, i ona do sada još nikada nije omanula.

Što znači, vjerovatno će uskoro doći i vrijeme kada ćemo imati jednu vladu, jednu banku, jednu valutu, jednu vojsku - i jednu religiju.

"Samo jedna religija?!?" - a ko će toliki narod osunetiti??? (obrezati, prim.prev.) - upade ajatolah Miloško Žiki u riječ.

Žika, koji inače ne voli da ga se prekida kad govori, samo je nakratko poprijeko pogledao Miloška, a onda ukratko u vezi s ovim odgovorio:

"Vjerovatno će nam Kemo Š. Fergusson jednom drugom prilikom reći nešto više na tu temu".

"Ima li još nekih pitanja"?

Kardinal Krešo je onda ustao i postavio pitanje:

"Nekoliko puta već pominješ neki krajnji cilj. Što je taj krajnji cilj? Narod smo već skoro totalno porobili i iscjedili, a već sada imamo toliko para da ih ne možemo ne samo mi, nego ni naši unuci potrošiti".

Žika: "Na ovom nivou piramide vi znate onoliko koliko trebate znati da bi obavljali funkcije koje obavljate. Plan u cjelini, kao i njegov krajnji cilj, poznat je samo našim hiperdimenzionalnim majstorima".

Krešo: "Ja imam neki čudan utisak da bi ga i mi, koji smo ovdje tj. na ovom katu piramide, na kraju takođe mogli gadno popušiti, i to još mnogo gore nego ova raja koja ga sada puši".

Žika: "Krešo, što si potpisao – potpisao si, a i zakleo si se svojom slobodnom voljom. Šta se sve u paketu nalazi, nitko od nas ne zna, međutim, možda mogu da vas utješim time što sam iz pouzdanih izvora saznao da ima i jedan plan koji se zove Alternativa 3, po kome će oni od nas koji su se najviše založili, biti privremeno prebačeni na jedno drugo mjesto, kad se stvar zagužva. To znači, kad se stvar smiri i sve počne iz početka, mi ćemo opet zauzeti rukovodeće funkcije u ovom gradu".

"Međutim, od svega toga ništa, ukoliko se ne izađe na kraj s malim Mujom i svima onima koji pripadaju subverzivnom MJF Pokretu. Ako oni probude narod i ako narod sazna što se događa i tko stoji iza svega ovoga, - ne postoji mjesto u ovom gradu, ni u ovoj galaksiji, ni u ovom univerzumu, gdje ćemo se mi moći sakriti".

Kako je onaj dokument sa tajnog masonskog sastanka dospio u ruke pripadnika MJF Pokreta, još uvijek nije sa sigurnošću utvrđeno, međutim, čini se da je tu svoje prste upetljala gospođa Persida, koja je inače obavještena bolje nego CIA, kad se o situaciji u našoj čaršiji radi.

Tako su se i pripadnici MJF Pokreta hitno sastali kako bi razmotrili trenutnu geopolitičku situaciju.

Mali Mujo odmah na početku sastanka počeo naglas čitati onaj tajni masonski dokument, i negdje pred kraj, Alma više nije mogla izdržati a da ga ne prekine glasnim komentarem:

“Majku im jebem fašističku”!

Na ovo je ostalih 11 prisutnih, uključujući i malog Muju, samo klimnulo glavom u znak odobravanja, bez daljnjih primjedbi, a onda je Mujo nastavio sa daljim čitanjem.

Kada je završio, obratio se prisutnima sljedećim riječima:

Dragi prijatelji,

Kako vidimo na osnovu ovoga što je Žika Mason rekao na njihovom sastanku, a dosta toga smo mi već prije i bez njega znali, situacija u gradu se gadno zakuhava.

Narod se već toliko zarazio Hrklušem, da je to već sada postalo jedna kronična bolest koja se prenosi s koljena na koljeno, udara direktno na mozak, a drži čovjeka u stalnom pognutom ili klečećem stavu, da ne pričam o onima koji već puze ili su mu se toliko naguzili da se više ni ispraviti ne mogu.

Što da se radi? Čuli ste i šta je Žika rekao. Ima li ko kakav komentar u vezi svega ovoga?

U prostoriji je nastala tišina, čak su i muhe odlučile da ne zuje, kako bi pripadnici pokreta otpora mogli na miru razmišljati. Prošlo je već najmanje 5 minuta a niko se nije javio za riječ. Svako je samo zamišljeno zurio u neku svoju udaljenu točku na rubu ove naše galaksije, kroz debeli zid prostorije u kojoj su se nalazili.

Međutim, odgovor od tamo nije stizao ili je stizao, ali ga niko nije mogao čuti.

Onda je prošlo otprilike još deset minuta dok Samir nije napokon završio sa svojim razmišljanjem na temu definiranja objektivne realnosti, te je on prvi uzeo riječ:

“Koliko ja vidim, dobro smo ga popušili”.

Pero se nad ovim malo zamislio, pa je na to dodao:

“Ne samo da smo ga popušili, nego ga još uvijek pušimo”.

Merima se onda pridružila diskusiji sljedećim riječima:

“A kako stvari stoje, i pušićemo ga – do daljnjeg. Ja ne znam kako svemu ovome stati na kraj”.

Ni Ante više nije mogao šutjeti, te je prozborio:

“Ne znam šta se ovo događa, al imam utisak da - kako god se okrenemo - dupe nam dođe otpozada. S druge strane, čovjek ne može živjeti stalno naslonjen na zid”.

“Ovdje se radi o jednoj multidimenzionalnoj, ili bolje rečeno, interdimenzionalnoj jebačini, tako da ni zid iza dupeta ne pomaže” – dodala je Biljana, inače stručnjak za područje metafizike.

“Stanje je onakvo kakvo jest”, primjetila je Merima, “i sada trebamo vidjeti što raditi. One što puze - mi ne možemo na noge podizati, a one što su mu se naguzili - ne možemo na silu ispravljati. Radi se o stanju svijesti pojedinca. Hoću reći, stvar je na kraju krajeva – osobne prirode”.

Ako mu se neko naguzio, to je njegova osobna stvar - i on to radi svojom slobodnom voljom, bez obzira da li ga je netko na to nagovorio ili ne. Isto važi i za one koji ga ljube u dupe.

Mali Mujo je onda opet uzeo riječ: “U svakom slučaju, nema razloga za paniku. Na prošlom sastanku smo se dogovorili da svako počne sa istraživanjem po jedne oblasti, tako da kasnije

možemo izmjenjivati iskustva i saznanja. Pero, ti si reko da ćeš proučiti ta tajna društva. Jesu li ti masoni stvarno toliko jaki, može li im se kako dohakat”?

Pero: Ma, meni se čini da ovo nisu bili masoni, nego iluminati. Oni sve drže, a masoni su samo jedna od njihovih grana. Samo neki od masona koji imaju 33-ći stupanj pripadaju iluminatima, što znači ne svi.

Ostali masoni ne znaju ni o čemu se radi, nego imaju samo izvršnu funkciju, a zauzvrat dobijaju nešto vlasti i dobru poziciju u društvu. Određenim ritualima i zakletvama drže ih programiranim i poslušnim.

Iluminati su na vrhu piramide, tj. iznad njih su samo njihove hiperdimenzionalne gazde. Stvar s njima je dosta maglovita. Oni ne bi bili toliko tajni, kad bi se nešto više o njima moglo saznati. Zato su i napravili cijelu mrežu kojekavih tajnih društava tj. da bi napravili što više konfuzije i sakrili svoje tragove. Njihovi pripadnici nisu ništa bolji od onih koji su se naguzili Hrklijušu, razlika je samo u tome što su se oni naguzili svojim gazdama odozgo i što su, mora se priznati, nevjerovatno inteligentni. Zauzvrat, dobili su pare i moć, a to je i jedino što njih zanima. Neki tvrde i da su oni u međusobnom srodstvu, tj. da postoji ukupno 13 njihovih obitelji. Navodno, nije slučajno što se stalno žene i udaju u okviru svoje familije, tj. izgleda da se radi o očuvanju specifične genetske strukture.

Mahom svi kraljevi i carevi pripadali su ili pripadaju toj istoj lozi, pa čak i mnoge današnje predsjedničke familije kao npr. oni Bušmani iz američke čaršije.

Njihova hladnokrvnost i bezdušnost navodno ima veze sa većom količinom reptilskih gena koji su opet, rezultat genetičke modifikacije određene grupe ljudi prije nekoliko tisuća godina, od strane entiteta iz 4-tog denziteta. Namjera ovih je bila uskladiti im frekvenciju sa svojom tj. da su kompaktilni s njima, kako bi preko njih mogli kreirati i održavati ovaj sistem kakav jest, odnosno - matricu. Kasnije su se ti entiteti promovirali kao “bogomdani vladari”. “Plava krv”.

Ante: A ko su onda oni Iluminati koje je Adam Weishaupt osnovao 1 maja 1776 g.? Sve mi se čini da se zato i slavi 1 maj, a ne zbog nekog radničkog pokreta.

Pero: To su tzv. "bavarski" iluminati tj. samo jedan dio ove grupe. Tim njihovim ozvaničenjem htjela se napraviti distrukcija kako se u stvari radi samo o jednom novom tajnom društvu, dok oni u stvari kontroliraju ovu planetu od davnina. Iluminati su osnovani još za vrijeme Atlantide, kako se meni čini, mada su kroz povijest osnivali i druge grupe kojima su bili na čelu kao npr. asasine, templare, malteške vitezove, rozenkruzere, zionske priore, teozofiste itd.itd., što se tajnih društava tiče. Oni su mnoge od ovih grupa sami osnivali, a onda ih uklanjali tako da je to ostavljalo dosta konfuzije.

Jezuiti su im takođe jedna od jačih grana. A na vrhu su i većine raznoraznih hrkljuševskih grupa. Vatikanska čaršija ih je puna. Nisu slučajno i Hiću svojevremeno podržavali. Sve je to jedna ekipa koja se kobajagi međusobom hvata za gušu, a u stvari se radi o manipulaciji narodom i održavanje stalnog koflikta u gradu. Oni sami skoro uvijek na kraju prežive, a narod najebe, mada nekada i između njih samih dođe do bitke za prevlast tj. ponekad se ponašaju i kao neka banda, kada poslije uspješno obavljene pljačke dođe do svađe oko podjele plijena. Oni se osobno ne vežu ni za jednu čaršiju, niti naciju, mada se koriste nekima za promociju sile, tj. svoje moći u svrhu manipulacije i kontroliranja života na ovoj planeti, kao i same planete.

Međutim, činjenica jest da ta grupa stvarno kreira i održava ovu matricu.

Merima: Zašto ti stalni sukobi kroz cijelu našu povijest? Što im je cilj?

Biljana: Izgleda da ljudska bića oslobađaju specifičnu emotivnu energiju u takvim situacijama, koja je hrana etitetima sa gornjeg kata.

Čak svaki naš, pa i onaj najmanji strah, uzrokuje da naš organizam emitira tu vrstu frekvencija. Možemo samo zamisliti kolika se energija te vrste emitira za vrijeme rata.

Zato im i jest bitno da nam održavaju iluziju kako nam je ovaj život sve što imamo, kako bi se bojali da ga ne izgubimo, te da zagrabimo koliko možemo dok smo tu i imamo vremena, bez obzira na to koga usput pregazili.

Hrklušem, s druge strane, stavili su čovjeka u služujuće i ponizno stanje svijesti. Boji se, moli

se i klanjaj se nekome tamo negdje, i očekuj od nekoga tamo negdje da te on eventualno nagradi, odnosno, spasi ukoliko misliš da si ispunio kriterije, ili kazni, ako misliš da nisi, a istovremeno imaš svoj vlastiti mozak tj. um, kojeg ne koristiš ni sa 10% kapaciteta, te tako proživiš cijeli svoj život u nesvjesti, pokušavajući da racionaliziraš i ispunjavaš kriterije iz nečijeg "svetog" PISMA.

S druge strane, oni koji se klanjaju nekome gore, imaju tendenciju da se klanjaju i ovima dolje. Radi se o jednom mentalnom profilu, programu.

Ivica: Mislim da su njime uspjeli i zagušiti žensku kreativnu energiju, bez koje je nemoguće ostvariti ravnotežu i prosperitet na ovoj planeti. Stavili su žene u jednu podređenu ulogu koja im prirodno ne pripada.

Ante: Kad bi ljudi bili svjesni svoje prirode, odnosno, besmrtnosti, ne bi se toliko bojali ni smrti svog tijela, bili bi puno slobodniji. Vjerovatno ne bi imali ni potrebu da se klanjaju ni onima odozgo a kamoli ovima dolje. Svatko bi bio i kormilar i navigator svog broda. Pojmovi kao sužanj, rob, sluga i sljedbenik - nebi ni postojali.

Biljana: Svjesan čovjek je svjesan i duha koji prožima sve nas, te mu nebi ni na pamet padalo da čini zlo nekome drugom živom biću na ovoj planeti, niti njoj samoj, jer je i ona na neki način svjesno biće.

Svi imaju jednako pravo na život, uključujući i životinjski svijet. Pravo na život se u nekim normalnim okolnostima nebi moralo zarađivati, kako ga mi ovdje moramo zarađivati.

Svjesan čovjek je svjesan svoje besmrtnosti, i njemu niko ne treba poklanjati ono što on već ima, tj. što je njegova prirodna osobina.

Svjesan čovjek je takođe svjesan da lažima ne može ništa postići, osim štete, te nema ni potrebu lagati.

Svjesan čovjek je svjesan da se on ne mora nikome moliti za nešto, a pogotovo klanjati.

Istovremeno, svjesan čovjek je svjesan razlike između potrebe i pohlepe, te se neće ni upuštati u trku za parama pod svaku cijenu.

Svjesno biće vidi vezu između svijesti i materije.

Međutim, postoje oni koji pokušavaju uskratiti mu mogućnost da on to uopće spozna, odnosno, da mu oduzmu njegovo suštinsko biće, tj. dušu, bez koje on gubi svoju besmrtnost i vraća se ka primarnoj materiji, odakle mora opet krenuti iz početka.

Ivica: U tome izgleda i jest suština cijele ove igre, na ovom našem nivou postojanja.

Ante: Sve to teoretski lijepo zvuči, ali kako to spoznati, to jest, kako biti siguran?

Mujo: Kako vidimo, ni oni koji su se naguzili Hrklušu nisu takođe ništa sami spoznali, osim što prate direktive iz PISMA, jer im je neko rekao da tako treba.

A kad pričaju o svetim PISMIMA, o njima pričaju kao da se radi o zadnjoj riječi tehnike i filozofije.

Na kraju se i Ana uključila u diskusiju: "Ja mislim da nakon smrti mi ostavljamo samo svoje tijelo i nakon određenog vremena ovisno o tome kakve lekcije smo sami sebi zadali da naučimo, vraćamo se opet nazad u jednom drugom tijelu. Živjeti stalno u istom tijelu bilo bi slično kao kad bi čovjek cijeli svoj život nosio jedno te isto odjelo".

Čovjek koji je svjesan svoje besmrtnosti ne boji se autoriteta, niti im se klanja. On je ravnopravan. On sam, takođe, neće pokušavati kontrolirati druge.

Biljana: To da li će pokušavati kontrolirati druge ili ne, mislim da prvenstveno ovisi od polariteta njegove duše. Kako mi se čini, svi oni sa individualnom dušom mogu biti orijentirani prema sebi, ili prema drugima. Čini mi se da ovdje sredina ne postoji. Radi se takođe i o dva različita stanja svijesti, kao i dva različita realiteta. Ovi prvi će svaki svoj individualni napredak koristiti da bi pojačali svoju kontrolu nad drugima a time i svoj osobni status, u bilo kakvom društvu se nalazili.

S obzirom da ovaj naš treći denzitet naseljavaju samo oni takve orijentacije tj. vrste, mi one druge ni ne poznajemo, mada se čini da oni svoj individualni razvoj ostvaruju kroz pomoć drugima. Oni obitavaju na višim nivoima svijesti, odnosno 4, 5, i 6 - tom denzitetu.

Mi ovdje možemo jedino postati neka vrsta kandidata za OPD kategoriju, i na taj način našim eventualnim prelaskom u 4-ti denzitet, uspijemo tamo izbjeći kontrolu onih koji nas trenutno kontroliraju ovdje. Bar ja to tako shvaćam.

Ivica: Pa što nam onda ne pomognu oni odozgo, koji su pozitivne prirode?

Biljana: Možda i pomognu onima koji pitaju za pomoć i znaju što hoće, tj. pokušavaju se probuditi. Sve drugo ne bi bilo pomoć, nego kršenje nečije slobodne volje. Osim toga, kako pomoći onome ko spava, i nema uopće ni želju probuditi se. Stvar komplicira i to što su oni koji spavaju uvjereni da su budni.

Ivica: Ovih dana čitam onu knjigu Gnostika, od Mouravieff-a. On tu pominje tzv. antropoide i kaže kako oni nemaju individualnu dušu tj. da su oni, u stvari, originalni stanovnici ove planete dok se adamični čovjek pojavio tek kasnije. Nakon međusobne interakcije između adamičnih ljudi i antropoida kroz neki period od par stotina tisuća godina, navodno smo danas došli u situaciju da se više ni ne zna ko je ko. Na nekim site-ovima čuo sam i za pojam "organski portal". Kako prepoznati ljude bez individualne duše? Jesu li oni svi zli, mislim zle naravi?

Biljana: U tome i jest problem, što nisu. Međutim, ne treba ni ići na neko prepoznavanje, jer ćemo doći u situaciju da se opet dijelimo, a to je ono što nam je sada najmanje potrebno. Moramo stalno imati u vidu da smo svi mi nekad morali proći kroz fazu antropoida i izborimo se

na neki način za vlastitu dušu. Ipak, čovjek mora biti svjestan njihovog načina djelovanja.

Oni često vole savjetovati nas "za naše vlastito dobro". Figuratивно rečeno, antropoidi, tj. oni bez individualne duše, vole zaposjesti mjesto navigatora na našem osobnom brodu. Naravno, oni nam onda daju pogrešne koordinate tj. parametre kuda da plovimo, odvlače nam pažnju sa našeg osobnog puta, kojeg smo si mi sami, na neki način, već unaprijed zacrtali. Nekad to može biti odstupanje od pravca koje se čini veoma malim, 1 – 2 stupnja, ali dovoljno da na kraju završiš tamo gdje nisi imao namjeru.

Nažalost, oni su samo na neki način "upregnuti" od strane onih "odozgo", što čini se nije uvijek bio slučaj.

Oni isto tako vole nas uvlačiti u svoje igre i osobne drame koje oni sami neprestano kreiraju. Tako nam crpe energiju.

Oni o ovakvim temama rijetko diskutiraju, čak imaju tendenciju da ih ismijavaju, kao i one koji se interesiraju ovom tematikom.

Nažalost, i većina onih koji imaju individualnu dušu se, zbog svoje programiranosti, skoro više ni ne razlikuju od onih koji ju nemaju, tako da se ni u kom slučaju ne treba upuštati u neku kategorizaciju.

Jelena: Da li ima puno tih bez individualne duše?

Biljana: Mogla bih samo reći, na osnovu mog osobnog istraživanja, čini se da u omjeru između nas i njih dolazi do neke vrste prirodne ravnoteže, što znači 50% - 50%.

Ne mogu reći da sam 100% sigurna, ali postoje i neke indikacije da se entiteti sa gornjeg kata hrane samo energijom onih ljudskih bića koji imaju individualnu dušu, dok antropoidi imaju neku vrstu kolektivne duše, koja po svojoj prirodi pripada 2-gom denzitetu, i na neki način služe za

crpljene te naše energije i njenu isporuku u 4-ti denzitet.

Zoka: Znači, mi smo nešto kao baterija, kao što reče onaj Morpheus, u filmu Matrix, dok antropoidi služe kao oni kablovi koji tu energiju crpe iz nas i isporučuju ju negdje dalje?

Biljana: Otprilike tako. Mada oni imaju i zadatak da "orlove ubjeđuju da su kokoši", odnosno održavaju nas u snu, kao i u stvaranju situacija i sistema gdje ćemo mi intenzivnije emitirati našu emotivnu energiju kojom se hrane ovi iznad nas.

Ukratko rečeno, danas 3 milijarde ljudskih bića služi kao baterija, dok druge 3 milijarde služe za održavanje te baterije i isporuku njene energije.

Merima: Gadno da gadnije ne može biti. Ja bih se opet vratila na pitanje, šta da radimo? Možemo li i kako da promjenimo ovu situaciju?

Mujo: Ja mislim da mi ne možemo mjenjati situaciju, mi možemo jedino mjenjati sebe same i svoj odnos prema njoj. Svaka promjena situacije bila bi nasilno prekrajanje ovog realiteta u kome se mnogo ljudi osjeća relativno sigurno mada je pitanje ko je koliko i zadovoljan. Oni uopće nisu ni u stanju primjetiti da možda nešto nije u redu.

Samir: I ja se slažem s ovim.

Ja sam se u zadnje vrijeme malo pozabavio filozofijom i prvo što sam mogao vidjeti, to je da su svi oni koji su pokušali učiti narod da razmišlja svojom glavom gadno prošli. Uzmimo npr. Sokrata. On je učio svoje učenike da sva svoja vjerovanja podvrgnu jednoj kritičkoj analizi i kad god nakon toga otkriju da su nešto pogrešno vjerovali, također treba i da odrede zašto su tako vjerovali. To se naravno nije nimalo svidjelo vladajućoj eliti.

U vezi s ovim što Mujo kaže tj. da ne možemo mnogo toga promijeniti, nešto slično nam je i Platon na neki način rekao kad je opisao ovu našu situaciju onom parabolom o pećini.

Grupa ljudi živi godinama u pećini i smatra da je taj njihov realitet unutra, sve što jest, te da ne može ni postojati ništa drugo. Međutim, jedan od njih izlazi iz pećine i vani vidi jedan mnogo ljepši realitet nego što je onaj u pećini. On onda čini grešku što se vraća nazad u pećinu, kako bi rekao onima unutra dobru vijest. Međutim, oni ga ubiju.

Ante: Nikakvo čudo. Unutra su sigurno već neki osigurali sebi dobre pozicije, te su mislili da im nigdje drugo ni ne može biti bolje. Izlaskom van, izgubili bi kontrolu nad drugima. Ne bi me čudilo da je i u toj pećini neka vrsta Hrkluša bila na snazi.

Samir: Htio sam reći, iz pećine se samo može izaći, a mijenjati situaciju u pećini ne vodi ničemu. Isto tako iz pećine ne treba nikoga na silu ni izvlačiti van, ako se taj već unutra lijepo osjeća. Naravno, kad mislim na izlazak iz pećine, ne mislim na samoubojstvo. Oni koji su u pećini, možda nisu tamo slučajno.

Onaj koji je izašao, izašao je zato što je naučio svoje lekcije unutra, proširio je svoju svijest koja je opet proširila njegovu percepciju što ga na kraju je povelu na put ka izlazu iz pećine. Kada je izašao van, to je bilo nešto ravno uskrsnuću.

Povratak nazad u pećinu nije koristio ni njemu, niti onima u pećini, jer je život stanovnika pećine upravo i odgovarao razvojnem stadiju njihove svijesti.

Nivo svijesti određuje na kojem nivou postojanja će neko obitavati.

Mislim da postoje snage koje se iz petnih žila trude da mi ostanemo u ovom realitetu kakvom jesmo što je moguće duže. To su vjerovatno ti Žikini "hiperdimenzionalni majstori". Mi njima trebamo ovakvi kakvi jesmo, jer smo im možda stvarno neka vrsta hrane. Prema količini dezinformacija kojima nas svakodnevno bombardiraju, čini se da mi imamo neke potencijale kojih se oni nenormalno boje. Pitanje je stvarno, što li je sve jedan probuđen, odnosno, deprogramiran čovjek u stanju da učiniti? Ja vjerujem da se jednu takvu osobu ne može ni u kom slučaju kontrolirati.

Zoka: Pa ta pećina ti je nešto slično kao i onaj Kusturičin podrum, u filmu Podzemlje. Mi smo u tom podrumu.

Alma: Pa naravno. Marko drži ljude u podrumu 20 godina, a oni dolje misle kako je vani realnost sasvim drugačija nego što jest. Čak su i vrijeme izmanipulirali, tako da su oni dolje mislili da je prošlo "samo" 15 godina. Ona djeca koja su se rodila unutra nisu imala pojma da postoji nešto drugo osim tog podruma. Za njih je taj podrum sva realnost koju su oni poznavali, a kako smo vidjeli, Hrkliuš i Hrkliuš dž.š. su i tamo bili prisutni. Matrica u matrici.

Ivica: A Marko ih handra odozgo. Oni ulažu svoju energiju u proizvodnju oružja, koje on prodaje i osigurava sebi lijep život. Da bi ih on kontrolirao, oni su morali ostati u podrumu, i u neznanju. Tako on uz pomoć filmova koji nemaju veze sa realnošću drži njih u kontroliranom stanju svijesti, a takođe i uz pomoć onog radija, gdje lijepo vidimo ulogu medija u svemu ovome. Nisu mediji u svijetu slučajno ovoliko centralizirani.

Mujo: Odličan primjer. Da li bi bilo ikakve svrhe u onom podrumu bilo šta popravljati, mjenjati sistem života ili poredak? Naravno da ne. Sada, ako zamislimo da se dolje pojavio netko ko je poslije određenog vremena posumnjao da je vani možda bolje nego unutra, sigurno bi ga drugi veoma brzo razuvjerali i spriječili mu svaki pokušaj da izađe, jer bi on time kobojagi mogao ugroziti njihovu sigurnost.

Vera: Još ako zamislimo da je u podrumu prošlo nekoliko generacija, vjerovatno oni koji bi tamo kasnije odrasli, ne bi bili ni svjesni da uopće postoji neki drugi realitet, osim podrumskog.

Oni bi već unutra bili programirani kao što su bili i njihovi roditelji, to bi im bio i jedini realitet koji oni poznaju. Pa i u filmu smo vidjeli kako Jovan koji se rodio u podrumu pa onda izašao iz njega nakon 20 godina, sve što vidi vani, odnosno drugom realitetu, interpretira na osnovu podataka koji su mu poznati iz podruma. S obzirom od koga je dobio te podatke, dok je bio u podrumu - to nije nikakvo čudo. Tako da nakon prvih nekoliko iskustava u vanjskom realitetu, on kaže: "Tata, ajmo mi nazad u podrum".

Pero: Još ako zamislimo da kontrolori imaju svoje ljude u podrumu kao što je Marko imao svog oca dolje u onom podrumu, koji je manipulirao vremenom, pa onda ovi dolje osnuju mrežu kojekakvih tajnih društava, uspostave hijerarhiju, preuzmu vlast, sistem obrazovanja sve druge

važnije funkcije, nakon određenog vremena u podrumu će sva populacija biti 100% programirana. Naravno uz to podijele i narod u podrumu u bezbroj grupa, kako bi bilo lakše manipulirati njima.

Šta bi se onda dogodilo kad bi nekim slučajem došao neko izvana i počeo da im pričati kako postoji jedan ljepši realitet, odnosno da ih pokuša naučiti nešto, podići im svijest na jedan viši nivo kako bi ovi bili u stanju izaći?

Mujo: Pa vjerovatno bi ga razapeli. A onda bi iskrivili ono što je govorio, tj. stavili to njegovo učenje, na neki način, u Hrkliuševu službu.

Vera: Dobro. Recimo ako sam ja odrasla u podrumu i u nekom momentu svog života počnem sumnjati da je to jedini realitet koji mi stoji na raspolaganju, tj. da ima i neki u kome ću se ja osobno vjerovatno ljepše osjećati. Naravno, prije toga sam uvidjela da realitet u podrumu je jedan velika iluzija koja također počiva na jednoj velikoj laži. Ako bih samo počela na glas da dovodim u pitanje realitet u kome živim, oni oko mene bi se odmah potrudili da me razuvjere, odnosno da me ubjede kako sa mnom nešto nije u redu. Naravno, u podrumu bi bili i psihijatri na raspolaganju, koji su također programirani, a vjerovatno i ludnica, kao i zatvor, gdje bih ja vjerovatno na kraju završila, tj. ako me ne bi fizički likvidirali ukoliko bih ja i dalje inzistirala na svom ubjeđenju.

Oni mi ne bi dozvolili da izađem ni pod koju cijenu, jer znaju da bi i ostali mogli slijediti moj primjer.

Alma: Prvo što bi od njih čula bilo bi: "Hoćeš reći da smo mi svi ovdje ljudi, a ti jedina pametna?!"

Koju onda strategiju čovjek mora primjeniti, kako da nađe izlaz tj. da izađe?

Biljana: Ja mislim da bi se tu moralo biti svjesno stanja svijesti onih koji su u tvojoj okolini, što znači da takve stvari ne bi ni trebalo sa svakim ni diskutirati.

Vera: S tim problemom susreću se svi oni koji uspiju proširiti svoju svijest do nivoa kad počinju vidjeti sve ove laži na kojima ovaj realitet počiva. Na kraju ostaneš na neki način sam jer nemaš s kim o tome da diskutirati, dok ti se problemi kojima se oni oko tebe bakću čine toliko trivijalni, da ti je muka da uopće ulaziš u bilo kakvu diskusiju s njima.

Alma: To ti je nešto slično kao kad se čovjek počne penjati na neku planinu, te što se više bliži vrhu, sreće sve manje i manje ljudi.

Vera: Da. Međutim, problem je i u tome što je sam sistem u podrumu dizajniran tako da lomi čovjekovu dušu. On misli da je jedini način da bi preživio u podrumu upravo onaj koji mu je serviran od njegovih kontrolora. Živjeći na takav način, teško da se ne isprljaš. Ako stvarno taj zakon karme važi za svijetu nas, to bi onda značilo da se mi cijelo vrijeme prljamo i istovremeno pokušavamo da se peremo, kružeći oko tog jednog te istog podruma.

Zoka: I ne samo da taj sistem u podrumu lomi dušu, nego dovodi one koji ju imaju u situaciju da ju - izgube.

Isto tako, oni koji su je već izgubili nalaze se na rukovodećim funkcijama te manipuliraju odozgo duhovna ljudska bića, kako bi i oni također ostali bez duše, ili im bar crpili energiju.

Biljana: I još ako je slučaj takav da je ta duša - i jedina karta za lift koji vozi prema gore, tj. van iz podruma, onda je jasno da cijela ova situacija nije nimalo naivna.

Ana: Ako je ono u vezi reinkarnacije i balansiranja karme točno, to bi bilo nešto slično kao kad bi morao u bijelom odjelu provesti određeno vrijeme u svinjcu a da ti je istovremeno zabranjeno da ga napustiš dok god imaš neku fleku na njemu. Tako onda cijelo vrijeme u istom svinjcu u kome se prljaš, moraš se i prati i nikako ne možeš izaći iz njega.

Vera: Da nastavim u vezi podruma. Ako bih ja uspjela pravilnim korištenjem mog uma i instikta tj. spoznajom svoje duše, naći izlaz iz podruma, opet je pitanje da li bih ja uopće izlazila iz njega.

Zoka: A zašto nebi?

Vera: Pa, ne znam. Prvo u podrumu bi vjerovatno bilo osoba koje volim i koje ne bih željela napustiti. Kad bi ih vodila sa sobom van, oni bi mi najvjerovatnije predstavljali samo smetnju, jer oni vjerovatno ne bi bili pripremljeni na to. Znači, niti s njima, niti bez njih.

Mujo: Koliko se meni čini, onaj majmun je bio jedino normalno stvorenje u podrumu, mislim - stvorenje koje nije bilo programirano.

Jelena: Da. I da ne bi majmuna slabo bi ko i izašao napolje.

“Majmun je ušao u tenk – biće katastrofa”.

Samir: Ma u stvari tu se i jeste dogodio jedan fenomen. Kada je majmunu dozlogrdilo, on je ušao u onaj tenk, ispalio granatu iz njega, napravio rupu na zidu podruma, odnosno, izlaz – i izašao van. Većina njih je ostala i dalje u podrumu. Čak su i rupu u zidu, odnosno - izlaz, kasnije zatvorili.

To ti je kao kad otvoriš vrata na kavezu sa pticama a one ne izlaze van, jer se boje da izaći, ili što se možda sigurnije osjećaju u kavezu. Taj kavez je sva realnost koju one poznaju. One ni ne znaju da postoji neka druga.

Pero: Hoćemo li i mi čekati na nekog majmuna da nas oslobodi, ili moramo sami nešto poduzeti?

Biljana: Ja mislim da će se dogoditi nešto žestoko i to veoma uskoro, tj. da će se zidovi ovog podruma tako zatresti da će oni koji su unutra, morati početi razmišljati svojom glavom, odnosno o nekim drugim realitetima, tj. izlasku iz podruma.

Zoka: Hoćeš reći da se kavana zatvara? Fajrunt!?

Mujo: Ja bih prije rekao – kupleraj se zatvara, do daljnjeg. Ili možda - počinje iz početka. Mislim, za one koji ostanu.

Samir: Misliš od “pretpovijesti” tj. kamenog doba?

Mujo: Tako otprilike.

Zoka: Hajde da uzmemo za primjer onaj film, odnosno priču Čarobnjak iz Oza. Imam neki utisak da je i tamo dosta toga rečeno, mada simbolično.

Recimo, ako uzmemo prvu sekvencu filma, Doroteja živi u 4-tom denzitetu vjerovatno OPD tipa, što bi se moglo zaključiti na osnovu njihovog zajedničkog rada na onoj farmi. Nailazi tornado kojeg Doroteja dočekuje nepripremljena. Taj tornado možemo tumačiti kao “galaksijski val” koji prema našim parametrima vremena, “zapljuskuje” ovaj nas 3-ći denzitet svakih 309 000 godina. Tako “tornado” prebacuje Doroteju iz 4-tog u 3-ći denzitet, odnosno, u zemlju Oz, što se najvjerojatnije i s nama dogodilo. Doroteja predstavlja nas.

U zemlji Oz je onako kako jest, Doroteja tamo uopće ne pokušava nešto promjeniti, osim što želi da se vrati kući, što joj na kraju uspijeva nakon što je naučila lekciju. Zla vještica ju naravno ometa u tome. Nju možemo slobodno tumačiti kao – reptoide, koji trenutno kontroliraju ovaj naš realitet. Vješticina vojska mogli bi biti - Nefilimi, entiteti divovskog rasta koji su se s vremena na vrijeme pojavljivali na ovoj planeti, kad je čovječanstvo trebalo stjerivati u torove. Čini mi se da one statue na Uskršnjim Ostrvima predstavljaju upravo njih. To su nešto kao one Hićine SS divizije, tj. one su i bile napravljene po uzoru na njih. Majmune možemo tumačiti kao “Greys”, odnosno, Sive, tj. one kibernetičke sonde humanoidnog izgleda, koje su reptoidi kreirali da bi nas lakše manipulirali, odnosno, za odrađivanje prljavih poslova. Čarobnjak iza zavjese su Iluminati, kojima je osnovni zadatak kreiranje i održavanje iluzije.

U Ozu Doroteja ulazi u interakciju sa antropoidima, (pate za statusom, diplomama, priznanjima, odlikovanjima... itd.itd.), pomaže im na neki način, međutim, ona nema namjeru voditi ih "kući", tj. nazad u 4-ti denzitet. Oni će ostati u Ozu onoliko koliko je potrebno, dok ne steknu svoju individualnu dušu i sami naprave svoj progres prema 4-tom denzitetu.

Jelena: Doroteja u toj priči ima sve atribute jednog mitskog heroja. Prvo: pomaže joj dobra vila, za koju mislim da simbolizira entitete OPD polariteta iz 6-tog denziteta; drugo: na svom putu ona stiže nekoliko prijatelja koji joj pomažu i koji simboliziraju Znanje, Hrabrost i Ljubav; treće: ona mora položiti testove izdržljivosti, hrabrosti i razboritosti.

Četvrto: Pobjeđuje zlo, koje u ovoj priči predstavlja zla vještica, i na kraju, peto: vraća se kući bogatija za jedno novo iskustvo.

Pero: S onim "crvenim cipelama", nisam najsigurniji što bi one mogle značiti, a kako stvari stoje, bez njih se ne može van. Isto tako, zla vještica nije smjela ni da ih dodirne.

Alma: Možda naša duša?

Pero: Ili naša DNA?! Interesantno je da samo 2% od naše DNA aktivno funkcionira, dok drugih 98% naučnici nazivaju "junk DNA", i taj dio je kako se čini beskoristan, odnosno ostatak od naše originalne DNA. Neki tvrde da smo mi nekada imali 12 lanaca DNA i da smo skraćeni određenim tehnikama od strane onih odozgo, za 10 lanaca. To bi navodno mogao biti i razlog što naš mozak operira sa samo 5% svog kapaciteta?!

Izgleda da je ta naša DNA neka vrsta veze između eteričnog i materijalnog svijeta.

Zoka: Ili naše suštinsko biće kojeg mi ovako mentalno programirani kakvi jesmo, uopće nismo ni svjesni?!

Ana: Pa dobro, kako se onda Doroteja vratila kući, odnosno u 4-ti denzitet?

Zoka: Dobra vila joj je sugerirala da samo u sebi zamisli kako - ne postoji mjesto na svijetu - kao što je dom.

Interesantno je i to što je ovdje pas, isto kao i onaj majmun, u filmu Podzemlje, odigrao odlučujuću ulogu. Životinje simboliziraju - instikt, a to je možda i jedino prirodno tj. suštinsko, - što u ovom momentu imamo na raspolaganju.

Pas je razotkrio iluziju otkrivanjem "čovjeka" iza zavjese – majmun je takođe razbio iluziju podrumskog realiteta rušenjem zidova podruma.

Na kraju, Doroteja izbjegava povratak kući uz pomoć čarobnjaka, zbog psa koji je u zadnji čas izletio iz balona (letjelice), prije nego je ovaj poletio. To joj je, u stvari, i omogućilo da se sama sigurno vrati kući.

Znači, opet instikt.

Nama "spasitelji" nisu uopće potrebni. Mi se tog koncepta - "spasitelja", moramo što prije rješavati. Svako od nas ima u samom sebi sav "alat" koji mu je potreban. Sada je došlo i vrijeme da ga počnemo koristiti.

Ana: Pa ni Alisa nije ništa pokušavala promjeniti kad se našla u "zemlji čuda", nego je gledala kako da se vrati kući.

Mujo: Stvarno, u tim bajkama moglo bi biti dosta istine. Možda smo mi i ona uspavana ljepotica, koju jedino "princ" može probuditi poljupcem.

Samir: Bogami Mujo, ako si ti ta uspavana ljepotica, baš me interesira ko će biti taj koji će tebe poljubiti?!?

Mujo: Pa dobro, mislio sam samo figurativno. Taj “galaksijski val” koji kako se čini na neki način prelazi granice denziteta i koji se prema nekim podacima upravo približava ovoj našoj točki vremena-prostora. Možda je to taj “princ na bijelom konju”? Neki tvrde da pod njegovim djelovanjem dolazi do promjena kod ljudskih bića na nivou DNA. Možda to ima neke veze i sa buđenjem “uspavane ljepotice”?!?

Čini se da se njegovo djelovanje već osjeća i da je to pravi razlog ovih čudnih klimatskih promjena, pojačane aktivnosti vulkana kao i učestalih zemljotresa. A i ove naše “glavobolje”.

Nešto kao da nam govori: Vrijeme je za buđenje!

Biljana: Vrlo moguće. Prema nekim podacima i one ozonske rupe nemaju veze sa emisijom plinova s ove naše planete.

Mujo: Jelena, ti si prošli put rekla da ćeš se malo pozabaviti poviješću.

Jelena: Kao i sve ostalo, tako je i naša istinska povijest sakrivena od nas. Dovoljno je samo pročitati par knjiga kojih doduše ne možemo naći u knjižarama, ali se još uvijek mogu naručiti od privatnih izdavača, ili malo prosurfati po internetu, pa vidjeti da je istinska povijest civilizacije na ovoj našoj planeti sakrivena od nas. Ono što se nama prezentira kao povijest, to je povijest nekolicine naroda koji su preživjeli posljednju kataklizmu, tj. bolje rečeno, njihovih potomaka, koji su morali krenuti od početka.

S druge strane, civilizacije mnogo razvijenije od naše postojale su i stotine tisuća godina prije ove naše.

Ivica: Što je razlog što se to toliko krije od nas?

Jelena: Pa prvo pitanje koje bi neko mogao postaviti je: A kako im je to pošlo za rukom bez Hrkluša i Hrkluša dž.š., i njihovih "svetih" PISAMA?

Da ne govorimo o svemu drugom, kao naprimjer, našem porijeklu. Htjela sam reći, možda nisu bile u pitanju ni kreacija ni evolucija, nego - manipulacija. Trenutno, Hrkluš je mentalni profil većine ljudskih bića, stanje svijesti, i našim kontrolorima ni malo ne odgovara da se to njihovo stanje svijesti mijenja.

Pogledajmo samo npr. piramide, od kojih one egipatske nisu jedine, ima ih mnogo i u Južnoj Americi, u oceanu blizu obala Japana, u Kini itd. itd. Interesantno je da u Kini ne dozvoljavaju ni arheolozima da im se uopće približe, a kamoli da ih istražuju.

Tehnike rezanja i transporta kamena koje su tim civilizacijama bile dostupne, daleko su od onoga što mi danas imamo na raspolaganju. Naravno o onim balvanima koje zvanično pominju preko medija u vezi transporta tih kamenih blokova, nećemo ni da diskutiramo. Da ne govorim o samoj arhitekturi, načinu gradnje itd.

Japanci su na jednom od njihovih univerziteta prije par godina pokušali napraviti kompjuterski model piramide, pa nisu uspjeli. Nas u školi uče da su ih gradili stari Egipćani, koji u suštini nemaju veze sa tim. Njih su gradili potomci Atlantida, koji su preživjeli katastrofu, i koristili su se fokusiranim zvukom za rezanje i transport kamena, odnosno imali su metode savlađivanja zemljine teže, takođe uz pomoć zvuka. Isto tako u njihovoj izgradnji su primjenjivali znanja iz matematike, fizike i astronomije koja ni dan danas nisu zvanično dostignuta.

Vera: Ja bih dodala još jedan razlog zašto se to krije od nas. Izgleda da postoji određena periodičnost tih kozmičkih katastrofa. Atlantida je stradala nekoliko puta od asteroida koji pripadaju onoj grupi koja svakih 3600 godina posjećuje naš sunčev sistem. Mada, čini se da je njihova poslednja katastrofa bila rezultat prekomjerne akumulacije negativne energije. Oni su za proizvodnju i skladištenje energije koristili kristale raznih geometrijskih oblika, najčešće u obliku piramide. U zadnjoj fazi koristili su ih i u svrhu mentalne kontrole stanovništva.

Kontrola uma ljudskih bića je jedna tema koja se stalno ponavlja kroz cijelu našu povijest.

Jelena: Možda bi trebali malo više proučiti te metode mentalne kontrole ljudi, kojima se služe ti iluminati. Ja sam nešto istraživala na internetu pod "mind control", i koliko sam mogla vidjeti ima dosta materijala na tu temu, mada čini mi se da ima i dosta namjerno plasiranih dezinformacija. Tu čovjek stvarno mora biti pažljiv i lukav.

Ivica: Da, dok još imamo vremena za to. Internet je nekim slučajem još uvijek ostao dostupno sredstvo komunikacije, odakle se ipak može dobiti istinska informacija, mada se ovi trude da i tu natovare laži koliko god mogu više. Činjenica jest da oni već odavno imaju načine da prate svu komunikaciju u gradu tj. da čitaju tuđu poštu, međutim, kako se ljudi sve više i više bude, za očekivati je da će pokušati da ukinu internet ili ga stave pod neku vrstu totalne kontrole.

Ana: Kako? Misliš da će im i to poći za rukom?

Ivica: Pa naravno – Problem – Reakcija – Solucija, kao i do sada.

Ima bezbroj načina, od kojih je prvi da npr. organiziraju neki veći teroristički napad i kažu kako je glavno sredstvo komunikacije između terorista bio internet, te da se maltene zločin ne bi ni dogodio da nije bilo interneta. Ljudi užasnuti, zbunjeni isprepadani, tražit će da se nešto pod hitno poduzme, što će biti – reakcija, a onda će ovi ukinuti internet, što će biti – rješenje problema, tj. solucija.

Ili svakodnevnim kreiranjem mase kompjuterskih virusa. Onda će se pojaviti neka video traka, na kojoj "bin Laden" preuzima odgovornost za te viruse, koji ruše biznise, ili kompjuterske sisteme koji osiguravaju distribuciju energije, vode itd., te da bi se njemu i ostalim "teroristima" stalo u kraj – nema više interneta.

Istovremeno, ko je imalo htio razmišljati svojom glavom već odavno je mogao osobnim istraživanjem preko interneta doznati kako taj bin Laden nije mogao imati veze sa onim velikim terorističkim napadom u američkoj čaršiji, tj. da je stvar organizirana od strane nekog drugog. Uostalom, isto to je rekao i Žika Mason.

Na ovom primjeru lijepo smo vidjeli i poltronsku ulogu medija, odnosno, koliko su ona u stanju

proizvesti istinu, odnosno, da teško možemo s te strane nešto više i očekivati, kada se o bitnim stvarima u našem realitetu radi.

Samir: Ima tu još nešto što smo naučili. Ja sam recimo u prvom momentu bio ljut na ljude koji nisu uopće bili krivi za onaj akt. I to sve na osnovu mog vjerovanja koje je bilo bazirano na pogrešnim informacijama, tj. na onome kako su mediji prezentirali taj događaj. Znači, progutao sam laž, te sam na osnovu te laži pogrešno razmišljao i emocionalno reagirao. Ono što sam čuo preko medija, nisam uopće dugo vremena ni dovodio u pitanje. Koliko tek bitnih stvari, koje bi trebali znati, skrivaju od nas, ne smijem ni pomisliti.

Mujo: Dobro sad. Promjeniti možda ništa ne možemo, ali još uvijek možemo nešto naučiti. Stvar je individualne prirode i svako treba naučiti svoje osobne lekcije, dok je ovdje.

Biljana: Otprilike tako. Mislim da se moramo truditi da ostvarimo jedno stanje percepcije objektivne realnosti a čini mi se da to ne možemo ostvariti dok god se ne riješimo svih laži na kojima počiva naša ličnost kao i ovaj naš "koncenzus realitet".

Pero: To bi značilo također da je svako od nas na neki način sam za sebe odgovoran. Oni koji progutaju laž, žive tu laž i promoviraju je kao istinu, morat će na kraju da snose konzekvence za to, bez obzira na isprike.

Samir: Upravo tako. Zbog toga mi sami ni nemamo vođu, niti bilo kakvu hijerarhiju u ovoj našoj grupi. Svi ravnopravno sudjelujemo u skupljanju informacija koje dijelimo međusobno. Na kraju svatko od nas ima od toga na neki način koristi.

Mujo: Naravno. Vođa ne postoji ni u ovom univerzumu, mada se neki vole tako predstavljati. Onaj tko prati vođu nema pravo na žalbu - ako na kraju završi tamo gdje nije imao namjeru. Ja bih ovdje radije preporučio - praćenje svoje vlastite intuicije.

Ana: Kada te prikupljene informacije uspijemo povezati sa našim iskustvom, onda to postaje - Znanje. Same informacije koje nemaju suštinu, odnosno, mogućnost primjene, nemaju veze sa znanjem. One moraju na neki način "držati vodu".

Ante: Znanje je najvažnije. Mislim - na istinsko znanje. Istinsko znanje pruža zaštitu.

Merima: I ja sam primjetila da otkako sam počela baviti se ovim suštinskim stvarima, kao da sam dobila i neku pomoć “odozgo”, naravno, pritom mislim na neke više nivoe postojanja. Nemam više ni onih problema koje sam nekada imala, ili sada na njih gledam u nekom drugom svjetlu. Svaki loš događaj u našem životu mi možemo pretvoriti u jednu dobru lekciju. Nakon određenog vremena te “ružne” lekcije prestanu se pojavljivati, jer se izgubi potreba za njima.

Jelena: Ja bih samo dodala, bez obzira na sve Žikine prijetnje, mi imamo u sebi moć na sve to savladamo. Mi možda nismo slučajno ovdje u ovim momentima. Čak sam sigurna da mi nismo slučajno ovdje i sada.

Alma: Ako ništa, dolazi jedan vrlo interesantan period. Čini mi se da svako od nas ima duboko u sebi jedno veliko znanje i da je sada vrijeme da mi to znanje na neki način dosegne – i upotrebimo. Imam utisak da smo se mi s tim znanjem i rodili, ali ga nismo do sada bili svjesni. Što više vjerujem u sebe samu, utoliko više informacija navire iz moje podsvjesti kao odgovori na moja suštinska pitanja. One često nisu u skladu sa mojom “racionalnom” svijesću, međutim, na kraju se uvijek ispostave kao istinite.

Ivica: Mene onaj “osjećaj u želucu” još nikada nije prevario. Kad god mu nisam vjerovao, na kraju se ispostavilo da sam pogriješio.

Vera: Ja bih samo za ovaj put dodala da bi možda bilo dobro da si nadjenemo i neko normalno ime, jer su nas u čaršiji već prozvali “MJF Pokret”, na osnovu onoga što nam se često spontano omakne, pogotovo Muji.

Zoka: ja bih predložio: RSG Pokret,

što bi značilo – **“RAZMIŠLJAJ SVOJOM GLAVOM”**

(svi prisutni su se jednoglasno složili sa Zokinim prijedlogom)

